

KOPIDLENSKÉ LISTY

BŘEZEN 2011

ČTVRTLETNÍK PRO KOPIDLENSKO

CENA 15 Kč vč. DPH

Restaurování sochy sv. Kateřiny nastartovalo záchranu památek

Špatný technický stav na hranici životnosti, drobení a rozpad kamene, biologické napadení. Tak už jsme na stránkách Kopidlenských listů v loňském roce popisovali hrozby, které mohou vést až k nevratným ztrátám na památce, kterou představuje soubor barokních soch nacházejících se v Kopidlně u kostela sv. Jakuba Většího. Hodnotná díla stála původně na jiných místech v okolí.

Díky úspěšné žádosti o dotaci můžeme dnes vidět první výsledky práce na záchraně tohoto historického odkazu: socha sv. Kateřiny prošla na podzim loňského roku zásahem restaurátora a nyní ji můžeme znovu vidět na jejím původním místě. Město chce postupně restaurovat další sochy z celého souboru.

„Rozhodně je naším cílem všechna tato díla prohlásit kulturními památkami, aby bylo možné na jejich opravu žádat dotace z programu ministerstva kultury, případně z jiných dotačních titulů,“ říká místostarosta města Václav Šimůnek, který se tématu věnuje na straně 2. (kl)

Když poštáci létají závodně...

Lidé od pradávna využívali schopností poštovních holubů rychle a bezpečně doručit důležitou zprávu na vzdálenost stovek kilometrů. Dnes, v době moderní pošty, e-mailů, mobilních telefonů a satelitů, se holubi uplatňují již jen při závodech. Z „poštáků“ se tak stali „závodníci“.

Holuby obyčejné, okrasné a užitkové jsem s přestávkami choval již od mládí. K této zálibě mě přivedl můj otec Václav Novotný. Chov poštovních holubů jsem si zavedl v roce 1967 a úspěšně v něm pokračuji dodnes. Zabývat se chovem poštovních holubů, to dnes představuje časově, finančně i organizačně velmi náročného koníčka.

Chovatelé poštovních holubů jsou organizováni v Českomoravském svazu chovatelů PH, který se dělí na České sdružení a Moravskoslezské sdružení. Dále jsou dělení na oblastní sdružení a základní organizace, v nichž chovatelé soutěží mezi sebou. První závod PH se uskutečnil v Belgii roku 1818, masově

Vrátí se holub vždy domů? Kopidlenský chovatel Václav Novotný o tom ví své.

se tento sport rozšířil až koncem 19. století. Nejpopulárnější je dnes v Belgii, Francii, Velké Británii, Polsku, Holandsku a Německu. Na holuby se sází jako na dostihové koně a věnují se jim speciální televizní kanály.

pokračování na straně 5

S počínajícím jarem se rozeběhnou stavební práce

Hana Masáková
starostka Kopidlna

Vážení spoluobčané,

přichází období, kdy doznívají poslední okamžiky zimy. Chtěla bych touto cestou poděkovat všem občanům, kteří byli našim zaměstnancům nápomocni při odklizení sněhových nadlék. Jejich pomoc uvítáme také i při uklizení posypu.

Zimní období nám připravilo nesnadné chvíle při sestavování letošního rozpočtu, kde jsme se snažili najít úspory ve všech složkách a odděleních. Kromě výdajů s kulturně-vzdělávacím centrem a čističkou odpadních vod nejsme ušetřeni finančního vydání pro výstavbu nového veřejného osvětlení v Mlýnci.

Přede dveřmi na nás čeká jaro s mnoha úkoly. Jedním z velkých a náročných úkolů pro nás všechny je zahájení stavebních prací na výstavbě kulturně-vzdělávacího centra. Nyní již probíhají počáteční práce určené statikem, a jakmile nastanou příznivé klimatické podmínky, rozeběhnou se ostatní stavební práce. Mezi dalšími úkoly, které budou následovat, je výběrové řízení na výstavbu čističky odpadních vod, pokračuje výkup pozemků pro výstavbu rodinných domů, provádíme úpravy v novém územním plánu a snažíme se dokumentaci k revitalizaci náměstí dovést až ke stavebnímu povolení.

pokračování na straně 2

Restaurování sochy sv. Kateřiny nastartovalo záchranu památek

Město Kopidlno v roce 2009 zapsalo do svého vlastnictví soubor barokních soch z první pol. 19. st., umístěných u kostela sv. Jakuba Většího, se záměrem jejich restaurování. Některé z těchto soch jsou již zapsány jako kulturní památky, některé zatím ne. Rozhodně je naším cílem všechna tato díla prohlásit kulturními památkami, aby bylo možné na jejich opravu žádat dotace z programu ministerstva kultury, případně z jiných dotačních titulů. Téměř všechna tato díla jsou ve velmi špatném technickém stavu na hranici své životnosti, a pokud je chceme zachovat pro další generace, tak je nutné jejich záchranu řešit neprodleně. Rozhodně bychom měli pro jejich záchranu udělat maximum i z toho důvodu, že se jedná o díla, která byla vytvořena na základě objednávky města Kopidlno, tedy našich předchůdců.

V roce 2010 jsme požádali o dotaci na restaurování první sochy, která již byla zapsaná v seznamu kulturních památek. Jednalo se o sochu sv. Kateřiny. Odborné posouzení technického stavu označilo stav za havarijný, na hranici životnosti, s biologickým napadením. Docházelo k drobení a samovolnému odpadávání částí sochy, ke vzniku mikrotrhlin. Restaurátorský záměr zpracoval MgA. Ondřej Sklenář.

Celkové náklady na restaurování sochy byly vyčísleny na 154 tis. Kč. Naše žádost o dotaci zněla na částku 92 tis. Po vyhodnocení všech projektů nám byla z prostředků ministerstva kultury, prostřednictvím obce s rozšířenou působností Jičín, přidělena dotace ve výši 77 tis., tedy 50 % z celkových nákladů.

Na základě toho jsme se rozhodli opravu sochy zrealizovat. Ta proběhla na podzim roku 2010 a nyní je již zrestaurovaná zpět na svém místě u kostela, kde si ji můžete prohlédnout. Příkladáme zde fotografie sochy před zásahem, z průběhu restaurátorských prací i po návratu na své původní místo.

V současné době připravuji žádost na restaurování další sochy tohoto souboru. Jedná se o sochu sv. Barbory. Pevně věříme, že se nám podaří získat dostatek prostředků a zrealizovat tak další část našeho záměru.

Václav Šimůnek, místostarosta města

S počínajícím jarem se rozeběhnou stavební práce

pokračování ze strany 1

Dále probíhají jednání s polským městem Swidnica, kde bychom chtěli vytvořením česko-polského přátelství získat dotaci na stavbu koridoru a šaten v základní škole.

Ani v kulturních akcích nechceme zaspát a snažíme se nachystat pro Vás bohatý program, kde budou mít možnost výběru jak mladí, tak i naši senioři. Plán kulturních akcí obsahuje kromě již tradičních akcí, jako je Dětský maškarní bál, Slavnosti slunovratu, Mikulášská nadílka, také další akce, kde najdete kromě jiných např. vystoupení české dechovky, poznávací zájezd, divadelní představení nebo Kopidlenské slavnosti.

Od této příjemné stránky města musím také přejít k méně oblíbenému tématu a tím je vandalství, s kterým se opakovaně potýkáme. Prosím spoluobčany, kteří najdou injekční stříkačky nebo uvidí vandaly, kteří ničí majetek, ať neprodleně tyto skutečnosti nahlásí na oddělení policie.

Závěrem Vám přeji příjemné jaro a v příštím vydání na shledanou.

Hana Masáková, starostka města

Josef Tábořský: Občané se na mne mohou obrátit s problémem v senátorských kancelářích

Rozhovor s panem ing. Josefem Tábořským si mohli čtenáři Kopidlenských listů přečíst již v jejich loňském zářijovém vydání. V té době byl náměstkem hejtmana Královéhradeckého kraje a kandidátem v senátních volbách pro volební okrsek Jičínsko a Nymbursko. V těchto volbách byl úspěšný, když ve druhém kole porazil svého předchůdce Jiřího Lišku. Novému senátorovi jsme položili několik otázek.

KL: Jaká byla tvá první myšlenka, když ses dozvěděl, že jsi v senátních volbách porazil tak silného soupeře, jakým bezesporu MVDr. Jiří Liška byl?

Ukázalo se, a senátní volby to potvrdily, že si občané v regionu Nymburska a Jičínsko přejí po dlouhých letech, kdy byl senátorem doktor Liška, změnu.

KL: O funkci senátu a vůbec o smyslu jeho existence se v nedávné minulosti vedly v médiích dlouhé diskuse. Jak to vidíš ty?

Senát již několikrát prokázal, že může být a je demokratickou pojistkou parlamentu. Současný senát je i protipólem necitelných a asociálních poslaneckých iniciativ a naši senátoři pracují na jejich usměrnění.

Josef Tábořský získal v druhém kole senátních voleb 54,09 % hlasů a porazil svého předchůdce Jiřího Lišku.

KL: Víím, že jsi v Jičíně a Nymburce otevřel své senátorské kanceláře. S jakými problémy a podněty se na tebe mohou občané a organizace obrátit a jakým způsobem jim můžeš pomoci?

Senátorské kanceláře jsem – v součinnosti s asistenty – otevřel 18. ledna v Nymburku a 20. ledna v Jičíně. Občané v senátním obvodu Jičín-Nymburk se na mne mohou obrátit s problémem, který je trápí, prostřednictvím asistenta. Na schůzce

zvážíme možnosti řešení a následujících kroků. Podněty občanů mohou být natolik individuální, že nelze dopředu specifikovat způsob pomoci. Někomu pomůže rada, jinému příslušná intervence. Kancelář v Nymburku je otevřena každé úterý od 14 do 17 hodin, v Jičíně každý čtvrtek od 13 do 16 hodin.

KL: Jaký je rozdíl mezi ing. Josefem Tábořským – senátorem a Pepou Tábořským – člověkem? Rozdělujeteš nějak svůj soukromý a pracovní život?

Žádný rozdíl není. Jsem stále stejný. Rozhodující v mém životě jsou pracovní povinnosti, soukromý život jim podřizují.

KL: V Kopidlenských listech probíhá seriál, v němž se více i méně známé osobnosti vyjadřují k tomu, co je napadne, když se řekne Kopidlno. Co napadá tebe?

Kopidlno – město na pomezí krajů se smysluplným rozvojem ve prospěch občanů. Tady jsem doma.

Děkuji za rozhovor a přeji ti mnoho osobních i pracovních úspěchů.

Ptala se Jarmila Nováková

K zápisu do první třídy přišlo 28 žáků

V pátek 28. ledna 2011 ožila budova základní školy v Hilmarově ulici hlasy budoucích prvňáčků, kteří společně se svými rodiči přišli k zápisu.

Malí předškoláci si museli poradit se svými prvními úkoly. Měli prokázat znalost barev, geometrických tvarů, počítání a porovnávání předmětů, předvést kresbu lidské postavy a psaní velkých zubů, přesně takových, které má vlk v pohádce „O Červené karkulce“. Nejobtížnějším úkolem byla správná výslovnost hlásek.

Každý budoucí školáček měl připravenou pěknou básničku nebo písničku.

Za svou snahu si všichni odnesli malé dárky a pamětní list, který jim bude připomínat první vstup do školy.

Celkem bylo zapsáno 28 žáků, rodiče některých žáků požádali o odklad školní docházky. V září 2011 otevře naše základní škola jednu první třídu.

*Kolektiv učitelek I. stupně
Základní školy v Kopidlně*

Jaro láká na výlet po okolí. Vydejme se na kole do Kozojed

Už se nám zase přiblížilo jaro, a tak můžeme vytáhnout kolo a šlápnout do pedálů. Dnes se vypravíme na jedno moc krásné místo našeho okolí. A nepojedeme do Českého ráje, ale jen kousek za humna. Ještě musím podotknout: připravte se na to, že budete neustále šlapat do kopečka a zase se povežete z kopečka. Krajina je tady zvlněná a obce jsou v dolíku. Vyjedeme z Kopidlna směrem na Cholenice.

Na kopečku nad obcí se zadíváme na kapli svatého Marka, která je vidět z dálky. Na návsi v Cholenicích pojedeme na křižovatce doleva směrem na Vršce. Cholenice jsou v historii zmiňovány již od roku 1318. Byla to vždy obec zemědělská s mnoha sedláky. Žilo zde i cca 400 obyvatel. Na konci obce pojedeme kolem rybníka, který byl kdysi moc pěkný a také jsme se tam chodili koupat. Bohužel dnes je z něj pouhá kaluž zarostlá rákosem. A to je určitě škoda. Rybníku se říkalo „Bolšák“, ale proč, nevím.

Pokračujeme do kopce směrem k Vrščům kolem křížku v poli. Na kopečku nad obcí Vršce byla alej ze samých třešní. To bylo něco. Jako děti jsme sem jezdili a užívali si třešňové hody plnými doušky. To ještě nejezdilo tolik aut, a tak snad ani ty třešně u silnice nebyly tak nezdravé. Poté sjedeme do Vrščů a dáme se doprava směrem na Slavhostice. Na konci obce je po pravé straně kostel sv. Vavřince z roku 1726. Součástí kostela je i roubená zvonice z roku 1515. Opouštíme Vršce a pojedeme z kopečka směrem ke Slavhosticům.

Po levé straně vidíme les, který se táhne až k obci Češov, a našli bychom v něm Češovské

mohli vidět na pravé straně zbytky Češovských valů, které byly na této straně rozorány, což je určitě velká škoda. Odbočíme tedy doprava a sjedeme do obce.

Kostel sv. Václava, skvost Kozojed

Uprostřed obce se dáme opět doprava a pojedeme až na konec silnice. Tady nás už vítá opravdový skvost. Jedná se o kostel sv. Václava, který je typickou stavbou lidové architektury bez výraznějších zdobných

prvků. Jeho šindelová střecha svítí do dálky. Je vyroben z tzv. trhanic (dubových prken). Následně byl kostel omítnut a v současnosti je bílý. První zmínky o kostele se datují již do roku 1368. Poslední kompletní rekonstrukce proběhla v roce 1913. Interiér kostela je další úžasnou podívanou. Vše je vyřezáno ze dřeva. Interiéru kostela dominuje vyřezávaná dřevěná kazatelna. Dřevěné lavice z roku 1689 jsou pestře pomalovány květinovými motivy. Na kůru jsou umístěny varhany, kte-

ré původně pocházejí z nedalekého Chroustova. Na zdech visí čtrnáct grafik křížové cesty. Bohužel většina dřevěných soch musela být odvezena, protože kostel byl několikrát vykraden. To, co bylo tak krásné, je nyní znehodnocené. Je to jako za husitských válek, kdy byl kostel vypleněn a vypálen. Dnes je to jen postupné, ale také přicházíme o úžasnou historii, kterou nám naši předci zanechali. V osmiúhelníkové zvonici je v součas-

valy. Jde o opevnění s nejmohutnějšími valy, jaké se v Čechách zachovaly. O Češovských valech by se dalo dlouho povídat. Takže si je necháme třeba na nějaký další cyklovýlet. Teď projedeme přes Slavhostice. Na křižovatce u obchodu se dáme doleva směrem na Češov. Teď se opravdu musíme připravit na pořádný záběr. Kopec ze Slavhostic je náročný na šlapání. Po levé straně míjíme malý hřbitůvek a už se blížíme ke Kozojedům. Vlevo, než odbočíme do Kozojed, bychom

valy. Jeho šindelová střecha svítí do dálky. Je vyroben z tzv. trhanic (dubových prken). Následně byl kostel omítnut a v současnosti je bílý. První zmínky o kostele se datují již do roku 1368. Poslední kompletní rekonstrukce proběhla v roce 1913. Interiér kostela je další úžasnou podívanou. Vše je vyřezáno ze dřeva. Interiéru kostela dominuje vyřezávaná dřevěná kazatelna. Dřevěné lavice z roku 1689 jsou pestře pomalovány květinovými motivy. Na kůru jsou umístěny varhany, kte-

né době pouze jeden zvon, ale původně zde byly zvony čtyři. Tři byly odvezeny za první světové války na výrobu děl nebo nábojů. Okolo kostela je i hřbitov. Některé náhrobky jsou také zajímavé a stojí za zhlédnutí. Kostelík v Kozojedech je prostě nádhernou ukázkou raného baroka.

Klidně se zde posadte na lavičce před kostelem a vnímejte tu historii, která tudy prošla.

Jana Minářová

Co nevíte o poštovních holubech aneb něco pro začínající chovatele

pokračování ze strany 1

Jak holubi závodí

Holubi jsou vypuštěni na jednom místě a jejich úkolem je vrátit se do domovského holubníku. Na místo vypuštění holubi putují ve speciálně upraveném kamionu. Brzo ráno se náraz otevrou přepravní boxy a závod tím začíná. Hejno, které mnohdy tvoří tisíce holubů, chvíli krouží a snaží se zorientovat. Jednotlivci postupně nabírají směr a vyražejí zpět k domovu. Když se holub vrátí domů, chovatel mu sundá závodní kroužek a vloží jej do předem zapečetěných speciálních hodin. Tím se jejich mechanismus zastaví a zaznamená se na vteřinu přesně čas příletu. O úspěchu rozhoduje tedy i svědomitost, zkušenost a technické vybavení jeho chovatele. Někteří z nich mají v holubníku zařízení, které jim dá zvukový nebo světelný signál. Profesionálové používají závodní kroužek s čipem. Holubův návrat automaticky zaznamenává počítač, takže člověk u toho vůbec nemusí být, a časové ztráty jsou tak nulové. O konečném umístění „závodníka“ rozhoduje jeho průměrná rychlost, s jakou letěl. Ta se určuje z přesné vzdálenosti mezi oběma místy a z doby letu. Výsledky republikových mistrovství a mezinárodních soutěží se určují pomocí koeficientů vypočítávaných z umístění v oblastních závodech. Holubi z opačných konců republiky spolu tedy nesoutěží přímo. Jinak to ani nejde. Holubi zkrátka létají pouze domů a nelze pro ně vytvořit nějakou univerzální trať. Podle délky se rozlišuje několik kategorií závodů. Nejkratší jsou na vzdálenost 100–400 km, nejdelší mohou měřit i přes 1000 km. Od května do konce července soutěží dospělí holubi a holubice. Začátkem září začíná druhá část sezóny se závody pro holoubata.

Když se holub nevrátí

Holubi mohou za příznivého počasí a s větrem v zádech letět průměrnou rychlostí přes 100 km za hodinu. Holubi nikdy neletají po přímce, ale vyhýbají se oblačnosti, horám, sledují koryta řek, takže ve skutečnosti uletí kilometrů mnohem více. Většinu závodů lze absolvovat za jeden den, ale delší tratě si žádají i delší čas. Holubi přespí v terénu a pokračují v letu až ráno. Jen ti nejlepší jsou schopni letět i za jasných nocí. Občas se stane, že se ze závodu holub nevrátí. Může se zranit hned při startu, při cestě ho můžou napadnout dravci, hrozí mu zranění o elektrické vedení nebo také náhodné zastřelení. Jiné nebezpečí na něj číhá, když se chce napít a usedne na vodní hladinu. Může se splést a usedne třeba na nádrži s mazutem, slepí se mu peří na křídlech, což mu

zabrání v dalším letu. Může se také zatoulat a domů netrefit. Často zůstane u jiných chovatelů nebo se připojí k městským holubům. Z toho vyplývá, že v průběhu sezóny mívají chovatelé i značné ztráty mnohdy i cenných holubů ze svých chovů.

Kde se bere orientační smysl

Jak to holub dělá, že v neznámém prostředí dokáže přesně určit, kterým směrem se nachází domov? Důležitá je schopnost orientovat se podle postavení kosmických těles, zvláště slunce. Vnitřní biologické hodiny holubovi říkají, aniž by o tom musel přemýšlet, v jaké poloze má být v ten který den a hodinu slunce nad jeho holubníkem. Do-

vede rychle vyhodnotit rozdíl mezi očekávanou a skutečnou polohou slunce a určit tak směr, kterým se musí vydat. Už v embryonálním stadiu holub vnímá silokřivky magnetického pole Země. Dovede vnímat pachové stopy, jistou roli hrají i zrakové vjemy. Holubí navigace je stále tak trochu záhadou. Vrací se přece i holoubata, která nikdy předtím neviděla oblohu, stejně jako holubi, kterým vědci připevnili na hlavičky malé magnety znemožňující vnímání magnetického pole

Země. Při jednom téměř neuvěřitelném pokusu žili holubi v holubníku umístěném na zakotvené lodi. Potom je odvezli na pevninu a loď mezitím odplula stovky kilometrů daleko. Přesto se na ni holubi vrátili. Tato strategie s pojízdnými holubníky se běžně používala i během válečného období.

Chovatelé na Kopidlenku

V rámci celé ČR je organizováno kolem 4000 chovatelů PH. Základní organizace CHPH Kopidlna má v roce 2011 jedenáct členů. Čas od času se i některému z našich chovatelů v soutěžích zadaří. Pro mne byla nejúspěšnější 80. léta. Šestkrát jsem měl svoje holuby na celostátní výstavě v kategorii STANDARD. Třikrát se úspěšně umístil můj holub v závodě z Oostende-Belgie (uletěl 875 km). A v roce 2004 zvítězila moje holubice v závodě z Francie-Toulou (uletěla 680 km). Členskou základnu naší organizace pro letošní rok tvoří tyto chovatelé: Bohumil Beránek, Zdeněk Černovský, František Egrt, Milan Forman, Vladimír Chlubna, Ladislav Kaňka, Jaroslav Knap, Jaromír Konůpek, Jiří Petráček a Milan Volek.

Co nám chovatelům PH nejvíce chybí, je mládí. Průměrný věk chovatelů stoupá, obměna mladšími členy je jen pomalá. Zájmy mladých lidí se v současné době zaměřují do zcela jiných oblastí, což je pro život přírody a chovatelský zájem velká škoda. I my v Kopidlně bychom mladé lidi rádi přivítali. Zatím můžeme jen doufat, že se této krásné zálibě v budoucnu zabýskne na lepší časy.

S chovatelským pozdravem Letu zdar!

Václav Novotný

Ples včelařů v Kopidlně si získává větší oblibu

My včelaři jsme lidé, kteří pracují se svými včelami v přírodě a mnohdy se i od nich učíme přírodním zákonitostem. Tam by měla vládnout pohoda, spolupráce a vzájemné duchovní propojení. Tyto vlastnosti považujeme za povinnost rozšiřovat pokud možno nejen kolem sebe,

ale i do široké veřejnosti. Máme mezi sebou mnoho dobrých přátel a seznámili jsme se prostřednictvím včel se spoustou zajímavých lidí. Dostali jsme se jako organizace do podvědomí širokého okolí, a tudíž považujeme za povinnost být platnými pomocníky při rozšiřování kulturních hodnot dobrých vlastností v daném okolí. Rozhodli jsme se proto využít v Kopidlně alespoň jednou v roce místní sokolovnu a uspořádat pro veřejnost společenskou akci Včelařský ples.

Zprvu nám mnoho lidí nechodilo, ale my jsme poučení od včel – nevzdávat se – a sokolovna je rok od roku plnější. Navštěvují nás více včelaři ze vzdálených organizací – z Jičína, Hradce Králové, ale i z Prahy. I kopidlenských občanů chodí více a říkají nám, že se již těší na příští rok. Mám však obavy, abychom to někde nepokazili, abychom stačili zvládnout stoupající nároky na organizaci a neudělali si u veřejnosti ostudu. Máme však výhodu, že nám přibývá několik mladých lidí, kteří skýtají svou pracovitostí dobrou budoucnost. Máme také výhodu, že spolupracujeme se zahradnickou školou, takže můžeme vytvořit velmi příjemné prostředí. Když k tomu přidáme perfektní hudbu a příjemné obecnství, tak vznikne krásná atmosféra, která lidi posune o kousek výše ke spokojenosti a nezapomenutelným zážitkům. Jsme si všichni mnohem blíže a o to nám snad jde.

Děkuji tímto paní ředitelce zahradnické školy, dále všem, kteří přispěli nějakými dary to tomboly, a všem návštěvníkům, kteří přišli na ples. Poděkování si zaslouží i organizace Sokol a všichni, kteří pomáhali při zajišťování průběhu plesu. Děkuji a těším se na vaši spolupráci a přátelské jednání nejen na plese, ale i v běžném životě.

Antonín Erben

DĚTSKÝ MAŠKARNÍ BÁL Sobotní odpoledne 12. března patřilo dětem. Kulturní komise města Kopidlna pro ně uspořádala v místní sokolovně dětský maskarní bál plný soutěží, zábavy, sladkostí a dárečků.

I když vybrat deset nejkrásnějších masek bylo jako každý rok pro porotce velice těžké, ve velké konkurenci nakonec zvítězili a plyšáka a diplom dostali: šmoula, potápěč, šáša, růžový králíček, malá kouzelnice, čarodějka, pirát, zelená víla, želví ninja a malá břišní tanečnice. Na své si přišli i rodiče, kteří se v soutěži o židle utkali o lahvičku originální „žabkovice“.

(JaN)

Kopidlenské slavnosti s výročním hasičů

Podobně jako v loňském roce ožije koncem června náměstí v Kopidlně Kopidlenskými slavnostmi. Ty budou letos spojeny s oslavami 130. výročí založení místního sboru dobrovolných hasičů, a účastníci tak uvidí i praktickou ukázkou jejich dovedností a mohou si prohlédnout technické vybavení sboru.

Na dopolední hodiny pořadatelé naplánovali prezentaci zájmových sdružení či poctu významnému občanovi Františku Matěji Hilmarovi. Hilmarova lípa, kterou město loni v rámci slavností vysadilo u kostela, dostane letos pamětní destičku. Hasiči zase položí květinu u svého patrona, sv. Floriána.

Zábavní odpolední program pak zahájí stejně jako před rokem moderátor Vojtěch Bernatský, vystoupí zpěvačka Heidi Janků, hrát bude dechovka Skutečtí hasiči a nový program pro děti představí agentura Vosa z Trutnova. Večer se mohou návštěvníci těšit na zábavu při hudbě a tradiční ohňostroj.

Kopidlenské slavnosti jsou naplánovány na 25. června a přesný program se dozvíte z plakátů. Zveřejníme jej i v Kopidlenských listech, které vycházejí těsně před konáním akce. (kl)

Plán kulturních akcí v roce 2011

Duben Velikonoční výstava (SZaŠ – školní prodejna)

Velikonoční vazba pro veřejnost

1. 5. 2011 Kopicup – víceúčelové sportovní hřiště

1. 5. 2011 Travesty show kino

7. 5. 2011 Den matek – vystoupení české dechovky – kino

4. 6. 2011 Dětský den ve Pševsi

18. 6. 2011 Slavnosti slunovratu – dětský den – fotbalové hřiště Kopidlna

25. 6. 2011 Kopidlenské slavnosti

4. 9. 2011 Poznávací zájezd pro veřejnost (spolupráce s MO ČČK)

17. 9. 2011 Divadelní představení Na tý louce zelený – sokolovna

8. 10. 2011 Beseda se zajímavou osobností – kino nebo MÚ

2. 12. 2011 Mikulášská nadílka – náměstí

Jivínský Štefan 2011: jak si Kopidlno vedlo v Miletíně?

Jivínský Štefan je ocenění za dlouhodobou činnost kultury a za významný kulturní počin roku. „Žije“ už 15 let; datum slavnostního předání cen je stálé, místo naopak nestálé – akce putuje po jičínském okrese. Do Kopidlno doputovala v r. 2008 z Veliše a dál cestovala přes Sobotku a Libuň do Miletína. Kdo bude oceněn za dlouhodobou činnost v kultuře, rozhoduje porota složená z dobrovolníků z různých měst a obcí; o tom, kdo získá cenu za počin roku, se rozhoduje losováním. Návrhy může podávat kdokoli a navrhování mohou být jednotlivci, dvojice, trojice atd., občanská sdružení, spolky, neformální skupinky; výjimkou nejsou návrhy skupin poměrně neurčitých – např. „Kopidlensťáci“ – však ono si pozvání na setkání při příležitosti předání cen svou cestu k nominovaným najde.

Letošní předání cen Jivínský Štefan se konalo 25. února v Miletíně.

Ze 151 nominovaných za počin roku 2010 bylo vylosováno občanské sdružení Stezka Češov – Vysoké Veselí, které loni zorganizovalo procházku naučnou stezkou mezi Vysokým Veselím a Češovem (vybudovanou v roce 2009), uspořádalo divadelní představení spolku DivOch z Veliše a další akce. Ocenění (tradiční dřevěnou sošku vytvořenou Renatou a Martinem Lhotákovými a krásnou kytici ze zahradnické školy Kopidlno) převzala ředitelka základní školy z Vysokého Veselí Eliška Hvězdová.

Ze stovky nominovaných vybrala porota k ocenění za dlouhodobou činnost divadelní soubor Erben z Miletína. Soubor existuje už 183(!) let a v prosinci sehrál už 528. premiéru, každoročně pořádá dva divadelní festivaly a vydává publikace týkající se kultury v Miletíně. K převzetí cen byli na jevišti pozváni všichni přítomní členové souboru – a protože jich bylo asi deset, byla radost minimálně desetinásobná.

Program tradičně připravuje hostitelská obec a Miletín potvrdil svou divadelní tradici – dětský soubor předvedl zpívanou pohádku O Budulínkovi, soubor Erben úryvek z divadelní hry a program byl příjemně proložen písněmi divčích country skupiny Pizizubky. Setkání bylo – jako každoročně – příjemným pohlazením.

Z celkového počtu 151 nominací za počin roku bylo z Kopidlno 8 nominovaných; za dlouhodobou činnost bylo ze 100 nominovaných z Kopidlno 9. Což svědčí o tom, že se v Kopidlno na kulturu nezapomíná.

Z „našich“ nebo „blízkých“ či za akce s Kopidlno související byli navrženi:

za počin roku 2010

- kronikářka Pševsi Jana Čtvrtečková (za zpracování historie obce od roku 1950)
- kopidlenská knihovnice Romana Komárková (za Kopidlenské slavnosti)

- učitelka kopidlenské základní školy Ilona Pluhařová (za vydání Farní knihy školy kopidlenské a další aktivity)

- spolupracovník Kopidlenských listů Jaroslav Svoboda (za přípravu výstavy při Kopidlenských slavnostech a spolupráci s redakční radou Kopidlenských listů)

- „Kopidlensťáci“ za akci Kopidlenské slavnosti

- učitel zahradnické školy Jiří Šourek (za Kopidlenský kvítek a za připomínání historie rodu Schliků v Kopidlno a okolí)

- spolupracovník Kopidlenských listů Miroslav Vystrčil (za dokumentování historie ochotnického divadla v Kopidlno)

- Zahradnická škola Kopidlno (za Kopidlenský kvítek a spolupořádání Mistrovství republiky v orbě)

- Vladimír Šoltys (za vítání ptačího zpěvu v Mlýnci)

- Antonín Erben (za Léčení hudbou)

- Oblastní charita Jičín vedená Davidem Rejlkem (za uspořádání koncertu pro postižené zemětřesením na Haiti)

- Martin Žantovský (mimo mnohé jiné i za spolupráci s redakční radou Kopidlenských listů)

za dlouhodobé zásluhy

- Antonín Erben (za včelařské plesy v Kopidlno, vedení včelařského kroužku v Běcharech, podíl na pořádání včelařského dne v Židovicích, znovuobnovení a restaurování kamených křížů, dopisování regionálnímu tisku)

- Jana Hladíková (za vedení kroužku paličkování, výstavu k 20. výročí existence kroužku, spolupráci na Kopidlenských slavnostech)

- Eva Chaloupská (za desetileté vedení kroužku mažoretek v Kopidlno, organizaci soutěže Kopidlenské kopýtko, organizaci akcí ve sportovní hale)

- Kopidlenské listy – redakce

- Jan Macák (propagátor a zakladatel bluegrassu, spoluzakladatel skupiny Větráci, která měla velký úspěch i při festivalu Jičín – město pohádky)

- Ilona Pluhařová (za práci v redakční radě Kopidlenských listů, knižky O Stulíkovi a O Stu-

líkovi a Silence, vedení historického semináře v ZŠ Kopidlno, podíl na pořádání Kopidlenských slavností a jiné aktivity)

- Oldřich Suchoradský (za práci v redakční radě Kopidlenských listů, psaní článků do dalších novin, podíl na pořádání Jivínského Štefana)

- Jaroslava a Oldřich Suchoradských (za vedení mlýnecké kroniky a knihovny)

- Milan Šafler (za vedení leteckomodelářského kroužku a vedení letního tábora v Ledcích)

- Jiří Šourek (za propagaci zahradnické školy a města Kopidlno a regionální historie, podíl na pořádání Kopidlenského kvítku)

- Vladimír Turek – varhaník, chalupář z Běchar (za zásluhy o opravu varhan v řadě kostelů, podíl na kulturních a společenských akcích, přispívání do regionálního tisku)

- Josef Vavřina (za pestrou kulturní činnost – recitátor, ochotnický herec a autor, velmi nadaný a umělecky všestranný člověk; v paměti je jeho poslední představení Gogola s jičínským Závěsným divadlem a čtení při otevření Zahrady poznání u Knihovny V. Čtvrťka)

Zdá se vám, že tam někdo chybí? Můžete to napravit – koncem letošního roku, až nás pořadatelé vyzvou k zasílání nominací za rok 2011.

Jivínský Štefan má své internetové stránky: jivinskystefan.webnode.cz. Dozvíme se z nich například, že udílení je předmětem občanské iniciativy, pořadatelé jsou: Štefanská komise (samozvaný otevřený a iniciativní orgán), Nadační fond Jičín – město pohádky, Knihovna Václava Čtvrťka v Jičíně a Prochroviny; najdeme seznam laureátů od r. 1996 a samozřejmě nechybí fotografie.

A přestože se stále píše o udílení cen, ceny vlastně nejsou tím nejdůležitějším. Cílem iniciativy je poděkovat těm, kteří pro nás ostatní organizují, přednášejí, vydávají publikace, píší, hrají, zpívají, opravují památky, recitují, kreslí, modelují, paličkují a jinak tvoří, pořádají různé akce k poučení či zábavě. Takže: děkujeme. (kl)

Zprávy ze zahradnické školy

Kopidlno se zapojilo do spolupráce několika zemí

V letošním roce budou pokračovat výměnné pracovní a poznávací návštěvy škol zapojených do projektu partnerství Leonardo da Vinci 2009–2011.

V projektu, který je zaměřen na prostupnost vzdělávacích programů různých oborů, spolupracují školy Gewerblich – technische Bildungstätte GmbH Schkeuditz v Německu, Střední škola gastronomie a služeb v Nové Pace, Střední škola zahradnická v Kopidlně a Zespół Szkół im. Darłowo v Polsku.

V září se skupina studentů vedená Bc. M. Běleckou a Bc. J. Šourkem vydala spolu s delegací z Nové Paky přes Lešno, Poznaň a Koszalin do města Darłowo, které leží na řece Wieprza při pobřeží Baltského moře. Do cíle své cesty účastníci dorazili až ve večerních hodinách, protože museli uřazit kolem 620 km.

Darłowo je starobylé město, jehož součástí je i rekreační a lázeňská část. Ta je v letních měsících hojně navštěvována domácími turisty i cizinci. Na podzim zde již vládla poklidná atmosféra, všichni zúčastnění byli ubytováni v lázeňských objektech ve velmi příjemném prostředí.

Druhý den, po přivítání a prohlídce partnerské školy, žáci odešli plnit předem připravený grantový program. Pokračovali

všichni ještě vyšli na krátkou vycházku po pobřeží a prohlédli si přístav.

V rámci doprovodného programu byl připraven výlet historickou lodí na moře, což byl zvláště pro suchozemce skvělý zážitek. Zajímavá byla i prohlídka historické části města a hradu. Toto středověké sídlo, postavené ve 14. století v gotickém stylu, sloužilo jako rezidence pomořanských knížat. Za třicetileté války byl objekt vážně poničen četnými útoky Švédů. Po podepsání

Poslední zastávkou pobytu bylo město Gdaňsk. Po prohlídce historické části města se jednotlivé delegace rozjely do svých domovů.

Společná činnost, potřebná komunikace v cizím jazyce, získávání nových zkušeností, poznávání kultury našich sousedů, ale i nezapomenutelné zážitky - to vše jsou přednosti této spolupráce. Na jaře bude hostit zástupce škol Střední škola gastronomie a služeb v Nové Pace. Celý projekt

v samostatné práci na mezinárodním slovníku z oblasti hotelnictví a gastronomie. Pedagogický doprovod se účastnil dopoledního semináře na téma organizace školní výuky v Polsku, Německu a Česku.

Slavnostní oběd se konal v restauraci v centru Darłowa, kde žáci polské partnerské školy konají praktickou výuku. Oficiálního zahájení pobytu se zúčastnil i starosta města a několik zastupitelů, byl také přítomen zástupce polského školství. Poté proběhla prezentace z návštěvy Poláků v České republice a zahraniční žáci obdrželi upomínkové předměty. V podvečer si

vestfálského míru hrad převzali Braniboři. Legenda uvádí, že král Erik (též nazývaný poslední baltský Viking), který vládl i v Dánsku, Švédsku a Norsku, na hradě údajně ukryl nepoctivě získaný poklad. Ten zůstává tajemstvím tohoto hradu, protože dodnes nebyl nalezen.

Další spolupráce žáků byla ryze praktická; mezinárodní týmy měly za úkol vytvořit kalkulaci cen různých typických polských jídel. Komunikace i následná prezentace závěrů jednotlivých skupin probíhaly v němčině. K navázání neformálních kontaktů přispěla i večerní diskotéka.

bude ukončen setkáním v Německu.

Druhý projekt se realizuje pod záštitou evropského projektu Comenius. Jeho cílem je především navázání a realizace spolupráce mezi střední a vysokou školou v dané zemi. V projektu pracují školy z Maďarska, Polska, Německa, Itálie a České republiky. V loňském roce absolvovaly žáky naší školy pobyt s pracovními semináři v Itálii, letos se uskuteční pobyt v Polsku a také očekáváme návštěvu našich zahradnických přátel v Kopidlně. V rámci projektu Comenius jsme navázali těsnější spolupráci se Zemědělskou univerzitou v Praze.

Zprávy ze zahradnické školy

Vánoce na zámku v Kopidlně a pomoc dětskému domovu

Čas adventu a Vánoc je dobou, která je pro zahradníky – floristy a aranžéry – pracovně velmi náročná. Každý z nás prožíval tuto dobu po svém, ale zahradníci se věnovali hlavně výrobě krásných voňavých adventních věnců, vánočních svíců, girland, stromečků a jiných dekorací. Na zahradnické škole se před Vánocemi aranžovalo „od rána do večera“. V průběhu čtyř týdnů žáci vystavovali a prodávali své výrobky téměř současně na osmi velkých akcích. Již tradičně to byly vánoční trhy v Nové Pace a Lázních Bělohrad, výstava v Dobručicích, Mladé Boleslavi a Novém Bydžově, výstava betlémů v Nové Pace a připravili jsme i výstavu v Kopidlně. V rámci spolupráce států EU jsme prezentovali naši školu a stát na Jarmarku národností v Hradci Králové.

Tradiční „Vánoční seminář“ pro pedago-

gické pracovníky, ale i veřejnost, letos absolvovalo 24 účastníků. Jeho praktická část se skládala z výroby a aranžování adventního věnce a vánočního stromečku. Lektorka semináře Naďa Novotná vysvětlila postup, v případě potřeby pomáhala s některými úkony a také seznámila zúčastněné s nejnovějšími trendy v aranžování a letošními módními hity Vánoc.

V rámci dlouholeté spolupráce Domova mládeže s Dětským domovem ve Dvoře Králové nad Labem ani letos naši žáci nezapomněli na své malé kamarády. Adventní ošatky vyzdobily celou jejich budovu a z finančních příspěvků žáků, pedagogů a zaměstnanců školy se nakoupily drobné dárky a sladkosti. Upřímná radost dětí z dětského domova byla pro nás největší odměnou.

Soběslavská růže přinesla zkušenosti

Zahradnická škola v Kopidlně se každoročně účastní soutěže v aranžování „Soběslavská růže“, která je určená žákům odborných učilišť. Letos se připravovaly žákyně Michaela Koutová, Petra Folprechtová a Lucie Zumrová pod vedením paní učitelky Nadi Novotné. Soutěžící absolvovali tři soutěžní disciplíny: vázaná kytice, šerpa a maketa „Řemeslo má zlaté dno“.

Letošní ročník sice nebyl pro nás tak úspěšný jako ročníky předcházející, přesto do Soběslavi rádi jezdíme, abychom zde získali nové zkušenosti, postřehy, nápady a inspiraci pro další akce.

Odborné exkurze prohloubí znalosti

V lednu se vybraní žáci spolu s Bc. M. Běleckou zúčastnili zajímavého semináře, který organizovala Východočeská ovocnářská unie. Instruktaž vedl Leon Jahae – poradenská firma Top Fruit Consultancy v sadech ZD Dolany. „Řez na klik“ je moderní řez ovocných dřevin s vyšším důrazem na prosvětlení koruny a obnovy spodních pater korun štíhlých větven. Akce byla přínosem pro 130 ovocnářů z celé republiky.

Další exkurze byla určena žákům závěrečných ročníků. Cílem byla firma Šampima v Proseči u Žernova, kde se žáci seznámili s moderní technologií skladování ovoce ULO a jeho tříděním na digitální elektronické třídiče. Ing. Adam žákům vše podrobně vysvětlil a zodpověděl velké množství dotazů. Žáci se mimo jiné zajímali i o ekonomickou stránku odbytu ovoce a marketing. Exkurze se setkala s velkým ohlasem u žáků.

Pro žáky studijního a nástavbového oboru se uskutečnila exkurze na 7. ročník kontraktační výstavy „Evropa v Obříství“, která se konala ve firmě Arboeko, s. r. o., v Obříství u Mělníka. Tato akce je již tradičně určena zejména pro zahradní centra a je přehlídkou sortimentu okrasných rostlin pro jarní sezónu. Poslední den výstavy je určen pro studenty zahradnického oboru.

Plynofikace zámku

V roce 2010 byla ukončena 1. a 2. etapa plynofikace areálu zahradnické školy v Kopidlně. V současné době probíhá zkušební provoz v objektech zámku, domova mládeže, sportovní haly a školního hospodářství. V letošním roce nás čeká 3. etapa – plynofikace pavilonu učeben.

Polabský motýl 2011 v Lysé nad Labem

11. ročník soutěže v aranžování květin pro žáky středních zahradnických a zemědělských škol a učilišť. Soutěže se pravidelně účastní kolem osmi odborných škol, jejichž vybraní zástupci plní zadané úkoly. Přední čeští floristé pro ně zpracovávají zadání a následně hodnotí jejich provedení. Mottem soutěže, která se koná 23. března 2011 v hale A2 na výstavišti v Lysé nad Labem, je „Květinový ples“.

Materiál na vypracování soutěžních úloh zčásti zajišťují sponzorské firmy, další materiál si zajistí vysílající škola na vlastní náklady. Družstvo tvoří 4 studenti a 1 pedagogický pracovník, který organizuje práci.

Pro letošní rok byly vybrány tyto úkoly:

- 1) Grafický návrh výstavní expozice (je zpracován předem)
 - 2) Dekorace expozice (úkol pro celé družstvo)
 - 3) Květinový koš pro dirigenta a orchestr
 - 4) Tajná práce
 - 5) Květinová přízdoba společenským šatům pro dámu (dle fotografie)
 - 6) Dekorace plesového stolu
- Soutěžní úkoly 3)–6) zhotovuje vždy samostatně jiný soutěžící.

U grafického návrhu je hodnocen způsob prezentace a jeho porovnání se skutečností. Časový limit pro vlastní dekoraci výstavní expozice o velikosti 4x4 metry je 240 minut. Při hodnocení úkolů klade odborná porota důraz na nápad, barevné vyjádření, kompozici a techniku zpracování.

Stavba a zahrada

Bližící se jaro signalizuje i výstava „Stavba a zahrada“ v královéhradeckém Aldisu v termínu 23. 3. – 27. 3. 2011 či seminář pro veřejnost zaměřený na jarní vazbu, který pořádáme v naší škole 16. 4. 2011.

Rubriku připravili Z. Filipová, M. Hubáčková, V. Vaníček, L. Šulcová, J. Šourek

Začátečníci i pokročilí si užili lyžování při kurzu v Kořenově

Lyžařské zájezdy do hor jsou už tradičně vítaným zpestřením všedních dnů školní výuky. Podívejme se společně, jak své zážitky z letošního lyžařského výcviku popsali žáci základní školy v Kopidlně.

Když jsme přijeli na lyžařský kurz, tak jsme si nejprve vybalili a seznámili se s prostředím chaty. Vždy v 18 nebo 21 hodin se konala schůzka, kde jsme dostali všechny informace, např. co se bude dít další den. Hned druhý den jsme se rozdělili do tří skupin (zkušení lyžaři, lyžaři začátečníci a snowboardisté). Na svahu jsme byli vždy dopoledne i odpoledne a chodili jsme také na večerní lyžování. Nedaleko od chaty byl obchod, kam jsme si chodili doplňovat své zásoby, někdy jsme zašli i na jídlo do restaurace. Ve středu jsme lyžovali jenom dopoledne, protože jsme jeli na malý výlet do Harrachova. Tam jsme se projeli vlakem, ale zpátky jsme šli po svých. Cestou zpátky jsme zjistili, že to bylo jenom za svahem, a tak jsme ze svahu běželi dolů a u toho jsme se opravdu pobavili. Lyžák byl výborný, klidně bychom tam všichni ještě zůstali!

Kristýna Kulhánková, žákyně 7. třídy

Na lyžařském kurzu jsem se pořádně naučila jezdit na lyžích. Ten, kdo vůbec neuměl jezdit na lyžích ani na snowboardu, tak ten se to za ten týden krásně naučil. Odjeli jsme 16. 1. 2011 a vrátili jsme se 22. 1. 2011. Celý týden jsme měli co dělat, a když jsme se vrátili na chatu SPORT SKI v Kořenově, tak byli všichni utahaní a už se nám nechtělo nic dělat. Každý den měl někdo službu, aby nás vždy spočítal a dal hlášení vedoucímu dne. Ve středu byl tzv. oddychový den, protože jsme šli na výlet do Harrachova. Tam jsme jeli vlakem a hned jsme šli zpět na chatu. Každou noc jsme mohli jít na noční lyžování na sjezdovku se jménem Mýtiny, kde jsme lyžovali i ve dne. Na noční lyžování chtěl jít každý, protože je to velká legrace a je to mnohem lepší než ve dne. V pátek jsme měli závody, soutěže a slalomy. Večer bylo vyhodnocení, dokonce vyhodnotili i největší nepořádníky týdne. Byl to pokoj číslo 9, kde byli samí kluci. Jednu noc byla také diskotéka, ale ta se nám nepovedla, takže jsme druhý den měli večerku zase v půl desáté večer a tak to bylo každou noc. Celý týden se nám moc líbil, jen na to jídlo si někteří stěžovali, ale dalo se to. Lyžák jinak super.

Klára Chaloupská, žákyně 7. třídy

Lyžák se uskutečnil od 16. do 23. ledna 2011. Potkalo nás překrásné počasí, i když ze začátku byla námraza. Byli jsme ubytováni na chatě SPORT SKI. Nedaleko chaty se

vinula 450 metrů dlouhá sjezdovka. Viděli jsme ji už z oken chaty. Všichni jsme se na ni koukali s otevřenou pusou, protože byla opravdu ze začátku prudká, ale potom se už mírnila. 35 dětí bylo rozděleno na tři skupiny. První pod vedením p. učitelky Zelfelové (nejlepší lyžaři), druhou měla p. učitelka Pekárková (začátečníky) a třetí skupinu vedl pan ředitel (snowboardisty). Nesmíme zapomenout na zdravotní sestru paní Grohovou, která každé bolístko ošetřila a pečlivě sledovala. Na horách nám chyběla domácí strava, a to zejména maso. Tak jsme si občas navečer zašli do restaurace. Tímto chci poděkovat všem učitelům, že měli velkou trpělivost a vydrželi s námi týden na horách.

Aneta Smolíková, žákyně 7. třídy

Na lyžařský zájezd jsme jeli 15. ledna po obědě. Asi tak v 16 hodin jsme dorazili na

chatu. Paní správcová nám rozdělila pokoje, všichni se šli ubytovat. Každý večer v 18 hodin byla beseda o lyžování a řešení denního programu. Dopoledne a odpoledne jsme nacvičovali a procvičovali své lyžařské dovednosti. Naše sjezdovka byla blízko u naší chaty. Byla dlouhá asi 500 metrů. Také jsme mohli chodit do obchodu. Na cestě zpátky jsme si zpestřili jídelníček jídlem v restauraci. A ti zdatnější lyžaři mohli chodit na večerní lyžování. Večerka byla v půl desáté. Odpolední a polední klid byl fajn na odpočinek nebo na různé společenské hry. V neděli o týden později jsme jeli domů.

Radek Vrba, žák 9. třídy

Dne 16. 1. 2010 odjel z Kopidlna autobus se žáky ze základní školy, který je dovezl do Kořenova, do chaty Sport Ski. Chata byla hezky vybavená, takže se žákům spalo dobře. Až na méně příjemnou paní správcovou a nelibou stravu se lyžařský zájezd povedl. Žáci chodili lyžovat každý den dopoledne i odpoledne, někdy byla možnost oblíbeného večerního lyžování. Sjezdovka byla celkem strmá, ale i tak se na ní naučili lyžovat úplní začátečníci. Ve středu odpoledne se žáci s učiteli vydali na vlakové nádraží a jeli do Harrachova. Zpět šli žáci pěšky a sestoupili i sjezdovku. Chodilo se na nákup nějakých sladkostí i na dobrou večeři do restaurace. Všichni si lyžařský zájezd užili a určitě na něj budou vzpomínat jen v tom nejlepším. Spokojení lyžaři se vrátili 22. 1. kolem třetí hodiny zpět do Kopidlna.

Renata Stránská, žákyně 9. třídy

Mácholog šokoval detaily z básníkovy života

V loňském roce si česká společnost připomněla 200. výročí narození básníka Karla Hynka Máchy (narozen 16. 11. 1810), jehož básnická sbírka *Máj* je dodnes považována za klenot české poezie. Po Máchových stopách se dne 6. 1. 2011 vydali i žáci kopidlenské základní školy pod vedením jičínského „máchologa“ Bohumíra Procházky alias proChora. Kdo však od literárního pásma Putování s Máchou očekával oslavné opěvování hvězdy našich čítanek, byl velmi překvapen.

ProChor předestřel všem zúčastněným netradiční pohled na básníka jako člověka milujícího přírodu, jenž nepostrádá ani běžné lidské vlastnosti, choutky a chyby.

Mácha procestoval několik let před svou náhlou smrtí, společně se svými přáteli, i jičínský kraj. Ve vesničce Radim totiž navštěvoval svého přítele Beneše. Kroky literárního putování tak vedly například k Jičínu, Veliši, Troskám, Valečovu a dalším turistickým cílům. Jen tu a tam se poutníci odklonili z trasy kvůli nedalekému pivovaru a nechyběl ani pád do hladomorny.

ProChor svým vystoupením mnohé přítomné nadchl, některé šokoval, jak už jsme u něj zvyklí, avšak jeho Putování s Máchou je bezesporu cenným dílkem do mozaiky poznatků o Máchově životě, jenž pro nás stále skrývá mnohá tajemství.

Ilona Pluhařová

Provázkiáda v knihovně odhalila přání a pocity mezi čtenáři

Milí čtenáři, v minulém čísle jsme si připomněli „Týden knihoven“. V rámci tohoto týdne proběhly nejen besedy se žáky ZŠ, ale i „Provázkiáda“, ve které jste každý z vás měl možnost vyjádřit svůj vztah k naší knihovně, knížkám a ke mně samé. Samotná Provázkiáda probíhala nejenom v knihovně, ale i na ZŠ, kde paní učitelky v rámci hodin čtení a literárních výchov hovořily o různých žánrech knih, spisovatelích a o knihovnické práci. Žáci měli možnost své pocity svěřit na lístečky, které svázali do provázků a přinesli do naší knihovny, a

navázali na předcházející účastníky Provázkiády a tím navázali přátelství s knihovnou a ostatními čtenáři.

Pomalými kroky k nám přišel i březen, který je pojat jako měsíc čtenářů. Z celé Provázkiády byla připravena výstavka, kterou si můžete přijít prohlédnout. Tímto vás srdečně zvou na návštěvu naší knihovny, kde bude pro vás připraveno překvapení, které vám dá nahlédnout do zdařilých myšlenek, přání a pocitů malých i velkých čtenářů a příznivců naší knihovny.

Romana Komárková

Fejeton

Nakazit ostatní? Ano, úsměvem

Chtěla jsem napsat pěkně ostrý, ba přímo mravokárný fejeton o různých nepravostech, které sužují naše malé městečko. Chtěla jsem si vzít na paškál chuligány, kteří rozbíjejí okna opuštěných domků v už tak dost ošklivé Jičínské ulici, čmárají po fasádách, převrací odpadkové koše a neváží si práce a snahy ostatních. Zamyslet se nad neradostnou budoucností, kdy budou staří lidé odkázáni na generaci příšerek odkojených počítačovými hrami a stupidními seriály a nerespektujícími autority. Uronit snad i slzu nad lhostejností, leností a sobectvím některých lidí, kteří jiným znepřijemňují život – ať už tím, že pálí v kamnech odpady a zamořují vzduch, nechávají volně běhat psy a odhazují nedopalky a odpady, kam je napadne, nebo čímkoli jiným.

Pak jsem si ale sedla k počítači, a začaly mi přicházet na mysl jen samé pozitivní věci. Včera jsem byla nakoupit v samoobsluze, a když jsem odcházela, dveře jaký mladík mi s úsměvem podržel (podotýkám, že v mém věku to naprosto jistě nemohl být pokus o seznámení). Cestou domů na sídliště jsem potkala tři hloučky dětí a všechny mě pozdravily. Pak jsem se šla projít s pejskem a cestou jsem viděla lidi, jak uhrabávají trávníky zpustošené zimou, zametají chodníčky a chystají zahrádky na jaro. Na střechu našeho paneláku, přímo nad okno mé ložnice, se vrátil kos, který tam celé loňské léto ráno co ráno vyzpěvoval. A na rohožce před bytem – bůhví, jak se tam dostalo – mě ráno, když jsem se vracela z noční směny, vítalo černobílé kotě, a věřte nebo nevěřte, připadalo mi, že se na mě usmívá.

A mně došlo, že když se budu zabývat jen těmi negativními věcmi, které kolem sebe uvidím, nejenže tím nic nevylepší, ale ještě se mi zcela jistě podaří zkažit náladu dalším lidem. Je samozřejmě důležité snažit se napravit to, co není správné, ještě důležitější ale podle mě je, když si člověk dokáže vážít krásných maličkostí, které ho v životě potkávají, a radovat se z nich. A pokud dokážete brát život s úsměvem na tváři, úsměv se vám usídlí i v duši a uvidíte, že většina těch, které potkáte, se vaším úsměvem nakazí.

Přeji vám krásné jaro a slunce v duši.

Jarmila Nováková

Policisté varovali seniory před zloději a podvodníky

Ve dnech 6. 12. 2010 a 9. 12. 2010 proběhla v knihovně v Mlýnci a na Městském úřadu v Kopidlně beseda s Policií ČR. Preventivně informační skupina Policie ČR Jičín zastoupená por. Bc. Petrem Jandou připravila zajímavou přednášku pro seniory, která byla zaměřena na vynalézavost a bezohlednost nejrůznějších zlodějů a podvodníků. V Mlýnci se besedy zúčastnilo 20 občanů, v Kopidlně 18 občanů. Besedy v Mlýnci se zúčastnil rovněž vedoucí OOP Kopidlno npor. Bc. Miroslav Netík a besedy v Kopidlně nstržm. Lukáš Veselý. Součástí přednášky bylo zhlédnutí preventivního filmu, kde poškození popisují svoje setkání s nepoctivci. Na závěr proběhla diskuse. Pro občany, kteří měli zájem, byl Městským úřadem Kopidlno zajištěn svoz. Por. Bc. Petru Jandovi a jeho kolegům děkujeme a těšíme se na další spolupráci.

MěÚ Kopidlno

Když se řekne Kopidlno...

V předcházejících číslech Kopidlenských listů jsme oslovili řadu známých lidí z různých koutů republiky, aby se s námi podělili o to, co je jako první napadne, když se řekne Kopidlno... V seriálu pokračujeme výběrem dalších reakcí, které se sešly na našem redakčním stole.

Jaroslav Deml, bývalý primátor Pardubic:

Kopidlno ve mně evokuje vzpomínku na půvabné pohádky Břetislava Pojara o medvědech, kteří se potkali u Kolína, ale dědečky měli z Kopidlna. Tedy vzpomínky na bezstarostné dětství. I má další asociace souvisí s kulturou, s knihou Aloise Jiráska *Temno*. V Kopidlně byl přece v době honů na kacíře popraven za přechovávání zakázaných českých knih, tedy za evangelickou víru Tomáš Svoboda - jedna z postav románu.

Stanislav Tlášek, starosta Sobotky:

Při vyslovení jména vašeho města si vždy vzpomenu na zahradnickou školu. Pravidelně navštěvuji Kopidlenský kvítek a jsem vždy nadšen uměním vašich žáků. Přeji vaší škole v této složité době hodně úspěchů do dalších let. Musím se přiznat, že moje kořeny pocházejí z vašeho kraje, a tudíž vzpomínám na své mládí, kdy Kopidlno bylo město s cukrovarem a zázemím „ajznboňáků“, tedy nádražáků. V současné době jsou to už jenom vzpomínky, jezdil jsem vláčkem směrem na Dobrušku a jméno vlakvedoucího pana Hájka mi stále připomíná jeho veselou povahu. V současné době město Sobotka spolupracuje s vedením města Kopidlno, zejména při výměně zkušeností, např. budování sběrného dvora, případně dotací na různé akce. Tato spolupráce se ujala při vedení vašeho města starostou Ing. Josefem Tábořským a stále pokračuje. Myslím, že v problémech běžného života jsou naše města velmi podobná. Jsme na okraji kraje i okresu, a tak musíme stále usilovat, aby se na nás nezapomínalo.

Josef Nešněra, bývalý starosta Rožďalovic:

Když se řekne Kopidlno, vybaví se mi automaticky cukrovar, Kopidlenské slunce a Banjo jamboree, ale teď mě trochu vyděsilo, že ani jeden z těch pojmů již není aktuální. Cukrovar je minulostí, Kopidlenské slunce neboli proslulý Kopidlňák, ovocné víno vyráběné na školním statku, myslím také a bluegrassový festival rovněž změnil působiště. Když budu lovit trochu usilovněji, vydolují Kopidlenský kvítek, který znám z plakátů.

Děti ze základní školy, Vysoké Veselí:

Kvítky, město, soutěž. | Kopidlenský kvítek – soutěž v poznávání rostlin a aranžování. | Obchod s ovocem, prodejna s ovocem. | Docela hezké náměstí. | Zakouřená prodejna se smíšeným zbožím. | Mám tam kamarády. Líbí se mi sportovní hala, která stojí u školy. Mají

tam hezké sochy a překrásný park s rybníkem. Po parku se můžeme projít a vidět krásné rostliny. Kopidlno má i hodně Romů. | Kopidlenský kvítek, zahradnická škola, zámecký park, základní škola. | Zahradnická škola a plno zážitků ze soutěže Kopidlenský kvítek, sympatičtí i nesympatičtí lidé. | Zahradnická škola, město ve východních Čechách, Kopidlenský kvítek.

Vladimír Blažej, ředitel SŠ technické a řemeslné Nový Bydžov:

1. Určitě mne napadne Střední škola zahradnická s její tradicí, zámek a parkem, které přejí hodně pozitivního v dnešním pro střední školství nelehkém období, a její paní ředitelce Ing. Lence Noskové pevné nervy a hodně dobrých rozhodnutí.

2. Výraznou osobností, která mne v souvislosti s Kopidlnem zákonitě napadne, je pan Ing. Josef Tábořský, náměstek hejtmana Královéhradeckého kraje a dřívější starosta (pozn. KL: reakci jsme obdrželi ještě před jeho zvolením do Senátu).

3. Napadne mne určitě kopidlenský fotbal a samozřejmě i jeden z jeho motorů, místostarosta Kopidlno pan Václav Šimůnek.

4. Vždy vzpomínám na Karla Hegera, který při svém naprosto nenapodobitelném slovním doprovodu večerníčků o loupežníku Rumcajsovi pronesl památnou větu „...od Kbelnice až do Kopidlna...“.

5. Samozřejmě mne napadne spousta žáků, kteří z Kopidlna dojíždějí a dojíždějí za studiem do naší školy, Střední školy technické a řemeslné, a to jak do centra do Hlušic, tak do centra v Novém Bydžově.

6. S Kopidlnem souvisí i vzpomínka na projekt cukrovaru, který se nakonec nikdy nerozběhl.

Radka Víchová, ředitelka ZŠ Libuň:

Když se řekne Kopidlno, mě napadne: zahradnická škola, Kopidlenský kvítek, základní škola, výroba parket, bývalý cukrovar, osobnost Z. Svěrák, spolek včelařů a nyní i jméno pan Tábořský. Mně osobně se vybavuje ihned cesta do Kopidlna, protože jsem tam jezdila k tetě.

Zuzana Bubeníčková, šachistka:

Ačkoliv jsem z Hradce Králové, oba moji rodiče pocházejí z Kopidlna, takže o Kopidlně bychom si mohli vyprávět hodně dlouho. Pokud mě paměť neklame, můj strýc (Josef Rudolf) svého času navštěvoval šachový kroužek. U Rudolfových hráli šachy všichni, takže jsem logicky začala hrát taky a prázdniny u babičky a dědy se většinou nesly ve znamení šachových klání. Sama už závodně nehraji (naposledy za dorost, a to už je, bohužel, hodně dávno), ale před několika lety jsem založila šachový kroužek v Hradci ve škole M. Horákové a tady učím děti hře, kterou mám moc ráda a která mě provázela celým svým dětstvím.

Anketu připravil (osu)

Požár traktorů i zasypaný důchodce

Kde zasahovali hasiči z Kopidlna v roce 2010

Kopidlno - Dne 8. července v časných ranních hodinách byl náš sbor přivolán k požáru kontejneru na odpad. Požár byl lokalizován asi po pěti minutách. Jednalo se o úmyslné zapálení a po neznámém žháři pátrá Policie ČR.

Žlunice - 21. srpna v 10.21 došlo k požáru pole u obce Žlunice. Jednalo se o poměrně rozsáhlý požár obilí, ke kterému došlo kvůli závadě na automobilu. U události zasahovalo celkem 6 hasičských jednotek okresu Jičín a Hradec Králové. Požár zasáhl přibližně 20 hektarů obilí a vyčíslená škoda byla 900 tisíc korun.

Budčeves - 12. září ve 12.21 na poli u obce Budčeves začal hořet traktor. Požár byl uhašen přibližně po dvaceti minutách. Příčinou požáru byla závada na turbodmychadlu vozidla a škoda byla stanovena na 1,2 milionu korun.

Dětenice - 24. září v 1.36 došlo k požáru a následnému výbuchu ve sklepě prodejny v Dětenicích. U události zasahovalo 5 hasičských jednotek. Příčinou bylo samovznícení 60 metráků briket a požár byl zlikvidován v 7 hodin ráno. Škoda na majetku se vyšplhala na půl milionu korun.

Kopidlno - 28. září ve 12.03 došlo opět k samovznícení briket, tentokrát ve Filčíkově ulici v Kopidlně. Naštěstí se nejednalo o tak rozsáhlý požár, jako byl ten předchozí, a jednotka ho zlikvidovala po pár minutách.

Budčeves - 4. října v 14.43 došlo v obci Budčeves k zasypání důchodce dřívím. Po příjezdu naší jednotky na místo došlo k vyproštění postiženého, který byl následně transportován rychlou záchrannou službou do nemocnice v Jičíně.

Údrnice - 3. prosince v 19.33 jsme byli operačním střediskem HZS Jičín požádáni o

pomoc proniknout do domu v obci Údrnice, od kterého majitelka ztratila klíče. Asi po hodině a půl se nám, za dozoru místostarosty obce, podařilo do obydlí vniknout dveřmi od sklepa. Nedošlo k žádným škodám.

Za rok 2010 došlo celkem ke třinácti výjezdům naší jednotky. Z toho se jednalo o deset požárů, dva technické zásahy a jedno vyproštění zavalené osoby. Došlo ke zranění jedné osoby. Naštěstí se jednalo pouze o zranění lehké.

Petr Hnát, SDH Kopidlno

Úspěchy hasičského sportu v roce 2010

Rok se s rokem sešel a máme tu konec soutěžního roku 2010. Poohlédneme se, jak se nám v letošní sezóně vedlo. Zúčastnili jsme se soutěží „O pohár starosty OSH Jičín“ a mužské družstvo jelo zkusit štěstí na soutěži Východočeské hasičské ligy. Muži skončili v pohárových soutěžích třikrát první, jednou druhí a jednou třetí. Ženy také nedopadly špatně, hlavně ke konci sezóny se nám začalo dařit, byly jsme dvakrát první, jednou třetí. Celkově jsme v pohárových soutěžích dopadli následovně: muži na druhém místě a ženy na místě čtvrtém.

V měsíci květnu se konaly okrskové závody v Jičíněvsi, kde jsme si zajistili postup do okresního kola. Nastal měsíc červen a také okresní závody požárního sportu v Jičíně, ze kterých si muži přivezli 3. místo. Nesmíme zapomenout na 1. místo v soutěži jednotek kategorie JPO II a JPO III a 3. místo v jednotlivcích Davida Haüszlera kategorie JPO II a JPO III. Nemohli jsme vynechat jako každý rok noční soutěž v Kacákově Lhotě, sice nám počasí moc neprálo, ale i přesto muži vybojovali 2. místo a ženy 1. místo. Zavítali jsme také na tzv. „srandamače“, Kozodírský výstřik a Ůlibický koláč, kde se soutěží dle pravidel pořadatele.

Silva Kosinová, SDH Kopidlno

Kocourek v cirkusu, 4. část: Kde je Charlie?

Crrrr... ško!le odzvonilo. Monika čekala na Martinu v šatně s nápisem 1. A. „Snad Martina nezapomněla, že máme jít ke kadeřnici,“ pomyslela si Monika a najednou ji polil nepřijemný pocit. „Snad se jí nic nestalo? Musím běžet domů, třeba tam už na mě čeká,“ řekla si Monika a pospíchala domů.

Doma se mezitím nic zvláštního nedělo. Jakub hrál nějakou počítačovou hru, Tomáš štípal na zahradě dříví a Martina se přezouvala po příchodu ze školy. Paní učitelka je pustila domů dřív, protože musela náhle rychle někam odcestovat.

Byly asi dvě hodiny odpoledne, když Monika dorazila ze školy domů. Strachy se celá klepala. „Co se ti stalo, Moni?“ ptal se za jejími zády Tomáš. „Martina..., no..., víš..., ona tam na mě nečekala. Co..., co když se jí něco stalo?“ Tomáš jen nevěřícně koukal. „Ale Moniko, Martinka je doma.“ „Cože?“ vykřikla Monika. „Ona je doma?“ Tomáš pokračoval: „Je v pořádku. Je ve svém pokoji a připravuje se na zítřek do školy. Mysleli jsme, že jsi šla nakupovat.“ Monika nevěděla, co má dělat. Má Martině vynadat, nebo ji jen pohladit po vlasech a říct „jsem ráda, že se ti nic nestalo“? Vyšla po schodech nahoru do Martininy ložnice, potichu otevřela dveře a řekla: „Už jsi oblečená, Martino?“ „Jé. Ahoj mami,“ vyskočila Martinka ze židle s úsměvem na tváři. „Hned jsem dole. Můžeš jít. Já si vezmu vestu

a jdu.“ Monika zavřela dveře, šla si obléknout kabát a přes krk si omotala červený šátek. Byl tak jemný, jako pro rusalku. „Už můžeme jít?“ otázala se Monika. „Můžu vzít s sebou Charlieho? Prosím!“ žadonila Martinka. „Tak dobře,“ povzdychla si Monika, „ale jen na vodítku.“ „Díky, mami,“ zaradovala se Martina a vzala Charlieho na vodítko. Pak podala ruku své mamince a všichni tři vyrazili ke kadeřnici.

Cestou viděli spoustu legračních, elegantních, ale i strašidelných věcí ve výlohách kolem stojících obchodů. Charliemu lezly údivem nad tím vším oči z důlků. Asi po deseti minutách dorazili do kadeřnictví s obrovským nápisem Bugy Buggy. Jen co je kadeřnice uviděla, volala: „Óóóó, Moniko, ráda tě vidím! Vypadáš báječně. A tohle bude ta rozkošná Martinka. Mě si asi nepamatuješ,“ obrátila se k Martině. „Jsem teta Moli. Viděla jsem tě naposledy jako malé miminko.“ Teta Moli se Martině nelíbila. Byla strašně ošklivá. Měla rezavé vlasy, špičatý nos a na něm velké oválné brýle. „No, jak to vypadáš?“ křivila protivně. „Ty tvoje vlasy, to je hrůza! Musíme s tím něco udělat.“ Ale najednou se Moli zarazila. „Co to je!“ a ukázala přitom na Charlieho. „No, to je přece kočka. Nevidíš?“ podivila se Monika. „Ale ta musí zůstat venku. Sem kočky nesmí,“ zaječela Moli znovu a ukázala prstem na obrovskou ceduli, kde

stálo: Zde nesmí býti: kočky, psi, zmrzliny, nanuky, občerstvení a jiné.

„Už tu chybí jen lidé,“ pomyslela si Martina mrzutě. Ale nemohla nic dělat. Musela nechat Charlieho venku. Přivázala ho vodítkem k nějaké plechové krabici a řekla kocourkovi: „Tady hezky sed, čekej a neuteč mi. Hodný kocourek.“ Pohladila ještě Charlieho po heboučké srsti a odešla s maminkou do kadeřnictví.

Byl už podvečer a Monika s Martinou byly pořád v kadeřnictví. Charliemu byla dlouhá chvíle, ale pamatoval si, co mu říkala Martina. Zůstal v klidu ležet a spokojeně předl. Ale co to? Najednou přijelo popelářské auto, tu plechovou krabici naložili nějací divní chlapi na vůz a ujížděli pryč. Ale kdo mohl tušit, že k té plechové krabici bude přivázaný vodítkem Charlie? Ubohý Charlie. Ale páni popeláři nevěděli, že mají na popelnici nějakou kočku, a uháněli směrem na skládku.

Mezitím vyšly Monika a Martina ze salonu. „Tak moc, moc děkujeme, Moli. Martině to moc sluší. Máš radost?“ obrátila se Monika k Martině. „Hm,“ broukla si pod nechutně nageglovanou ofinu Martina. „To neumíš slušně poděkovat?“ napomenula ji máma. „Co zase hledáš?“ Najednou si Monika všimla, že tam není ani kocourek, ani ta plechová popelnice, ke které byl uvázaný. „Kde je Charlie?“

(pokračování příště)

Lucie Maxianová, 9. třída ZŠ Kopidlno

Ředkvičkové dobroty

Ředkvičky pocházejí pravděpodobně z některé ze zemí blízkého východu. Jsou bohaté na vlákninu, vitamín C, obsahují velké množství kyseliny listové, selen, draslík, vápník, síru, karoten, kyselinu nikotinovou a vitamín B. Lidskému organismu prospívají při mnoha obtížích a pomáhají i jako prevence. Díky obsahu hořčičných olejů hubí plísňové a střevní bakterie ve střevě, na jazyku a na sliznici žaludku. Podporují dobré trávení, působí proti zácpě a plynatosti, posilují imunitu, chrání buňky před volnými radikály, posilují nervy a fyzickou kondici, preventivně působí proti žlučovým, ledvinovým a močovým kamenům. Mimo to mají velmi nízkou kalorickou hodnotu (pouhých 80 kJ na 100 g) a mají schopnost snižovat obsah cholesterolu v krvi. Hořčičné oleje působí i v ústní dutině a nosohltanu, pomáhají rozpouštět usazený hlen a léčí rýmu a kašel.

Většina z nás ředkvičky konzumuje v syrovém stavu, například nakrájené na kolečka na chlebu s máslem, dají se z nich však připravit i jiné pokrmy.

Ředkvičková polévka

2 svazky ředkviček s čerstvými listy, 2 cibule, petrželka, 1 lžíce tuku, 3 hrnky masového vývaru, muškátový oříšek, 1/2 hrnku smetany ke šlehání, 1 žloutek

Jemně nakrájenou cibuli krátce osmahne na tuku, přidáme nasekané listy z ředkviček a chvíli dusíme. Zalijeme vývarem, osolíme, okořeníme strouhaným muškátovým oříškem a vaříme na mírném ohni asi 10 minut. Přidáme smetanu s rozšlehaným žloutkem a nahrubo nastrouhané ředkvičky a znovu krátce povaříme. Podáváme se zelenou petrželkou.

Ředkvičkový mozeček

2 svazky ředkviček, 1 cibule, 2 lžíce oleje, 2 vejce, sůl, muškátový květ, petržel nebo pažitka

Nakrájenou cibuli osmažíme na oleji, přimícháme hrubě pokrájené ředkvičky, osolíme, přidáme muškátový květ a dusíme do měkka, podle potřeby podlijeme vodou. Když ředkvičky změkknou, přidáme vejce a za stálého míchání ho necháme srazit. Zdo-

bíme sekanou petrželkou nebo pažitkou.

Dánský kuřecí salát

1 svazek ředkviček, 250 g vařeného nebo grilovaného kuřecího masa, 6 lžic ušlehané smetany, 3 vejce natvrdo, sůl, ocet, mletý bílý pepř

Vařená vejce oloupeme a prolisujeme, ředkvičky nastrouháme nahrubo a kuřecí maso nakrájíme na kostičky. Zakápneme octem, okořeníme a vše smícháme, nakoniec vmícháme ušlehanou smetanu. Ozdobíme petrželkou a ihned podáváme.

Krabí pomazánka s ředkvičkami

1 balíček krabích tyčinek, 1 cibule, 1 svazek ředkviček, majonéza nebo jogurt, hořčice, sůl, pepř

Krabí tyčky a ředkvičky nakrájíme na kostičky, cibuli nasekáme najemno. Vše smícháme v míse a přidáme majonézu nebo jogurt, podle chuti hořčici a pepř a sůl. Podáváme vychlazené s tmavým pečivem.

Dobrou chuť přeje JaN

Lidé z Kopidlna pomohli sbírkou obětí sexuálního zneužívání

Naše škola se 10. listopadu 2010 tradičně zapojila do veřejné dobrovolné sbírky projektu Šance. Projekt Šance je první preventivní a humanitární program pro komerčně sexuálně zneužívané děti a mládež, oběti obchodování s lidmi, které žijí v ČR v zapomnění na ulici. Tento program vytváří pro své klienty pracovní dílny, kde se učí pracovat, dodržovat běžný pracovní režim a vyrábět výrobky. Mezi ně patří také propisky, které naši žáci prodávali obyvatelům Kopidlna. I přes chladné a nevlídné počasí se našim dobrovolníkům z osmých a devátých ročníků podařilo prodejem propisek získat pro Šanci 4665 Kč. Velice si vážíme všech, kteří si propisku koupili, protože bez nich by sbírka nebyla tak úspěšná. Děkujeme tímto všem, koho naši žáci oslovili a kteří se rozhodli pomoci a přispět!

Děkujeme také žákům, kteří se na sbírce podíleli prodejem propisek. Seznam našich žáků – dobrovolníků: 8. A: T. Komárková, A. Boudná, O. Hloušek, R. Knížek. 8. B: K. Knilová, K. Hladíková, P. Tyl, V. Urych. 9. A: R. Vrba, V. Marková, R. Stránská, M. Berná, L. Maxianová, Z. Jarošová.

*Hana Hlaváčková,
preventistka sociálně
patologických jevů ZŠ*

Léčení hudbou proběhlo osmnáctkrát. Letos tradice pokračuje v Běcharech

Klub přátel české písničky zahájil v loňském roce kulturně-společenskou akci pod názvem „Léčení hudbou“ při obecním úřadě v Židovicích. Po poměrně dobrých zkušenostech budou v letošním roce pokračovat s touto akcí při obecním úřadě v Běcharech.

Z praktických zkušeností mnoha návštěvníků můžeme říci, že hudba, zpěv a tanec při pravidelných návštěvách velmi příznivě působí na psychiku a chování lidí. Mezi lidské vztahy jsou na úrovni odpovídající lidské důstojnosti, a ne jak vidíme v praktickém životě, ať již v krimizprávách a nebo někdy i v parlamentu, kde z lidí vymizela duchovnost a chování se rovná zvířecímu. Je snad povinností každého slušného člověka zamezit pokud možno těmto negativním jevům a brát si příklad z našich předků. Ti museli velmi těžce pracovat, ale věděli, že člověk je tvor společenský, a na společnou zábavu si vždy čas našli.

Ti, kteří chodili pravidelně na naše dechovková odpoledne dvakrát v měsíci, si již vytvořili přátelské prostředí, vždy se na sebe těšili a uměli jsme si vytvářet vzájemně radost. Když někdo ze známých z nějakých

důvodů nepřišel, tak byla shánka, co s ním je. Při ukončení jedné zábavy již jsme se těšili na příští i na kapelu, která nám bude hrát. Ale i všechny kapely zapadly do toho příjemného prostředí a chtěly u nás často hrát. Sešli jsme se celkem během roku osmnáctkrát a vystřídal se třináct kapel. Když jsme v prosinci na zimní období přerušili tato setkání, tak většina účastníků byla smutná a říkali mi, čím se teď budeme léčit.

Je proto povinností v tomto záslužném činu, kde se vytváří ty pravé lidské duchovní hodnoty, pokračovat. Zkusíme to ve větší vesnici a ve větším sále s myšlenkou navázat na získané zkušenosti. Začínat budeme o Velikonocích, na Bílou sobotu 23. dubna, s ukončením před Vánocemi. Při prvním setkání bude hrát kapela Josefa Vance ze Záhornic a hned za týden 30. dubna kapela Country Ladies z Prahy. V dalších měsících se budeme léčit hudbou vždy první a třetí sobotu. V letošním roce bude setkání čtyřhodinové, od 14 do 18 hodin, autobus bude opět zajištěn.

Tímto vás srdečně zveme a těšíme se na vaši podporu a spolupráci

Antonín Erben

Novinky v knihovně

Viewegh, Michal: Biomanželka
Rollins, James: Stín krále lebek
Cabot, Meg: Úspěšná smolařka se (asi) vdává
Nosková, Věra: Chraňme muže
Berry, Steve: Pařížská pomsta
Monyová, Simona: Dvacet deka lásky
Bradford, Barbara Taylor: Rodinný nepřítel
Collins, Jackie: Naivní mrcha
McClure, Ken: Bílá hrozba
Proctor, Candice E.: Zpěv sirény
Jackson, Lisa: Bez milosti
Kinsella, Sophie: V rytmu charlestonu
Vítovcová, Ludmila: Já a tropy
Graclík, Miroslav: Jiřina Švorcová osobně
Špillarová, Lenka: Pod africkým sluncem
Howard, Linda: Ani peklo, ani ráj
Lanczová, Lenka: Třináctá komnata
Roberts, Nora: Sen v bílém
McKinley, Tamara: Neúprosný žár
Chase, Ella March: Hřích panenské královny
L'Amour, Louis: Nečekaný odpor
Cubeca, Karel: Ve spárech osudu
Rybář, Jan: Čtvrtá kostka
Jackson, Lisa: Čarodějka
Watt, Peter: Dotknout se oblaku
Gregory, Philippa: Bílá královna
Pauley, Kimberly: Pijou mi krev aneb Upírkou na vlastní nebezpečí
Irving, John: Poslední noc na Klikaté řece
Vanak, Bonnie: Návrat královny
Deaver, Jeff: Hořící drát
Gilbert, Elizabeth: Jíst, meditovat, milovat
Murakami, Haruki: Po otřesech
Quick, Amanda: Spalující lampa
Bagshawe, Tilly: Podle nových pravidel
Hooper, Kay: Mrazivá pouta
Lowell, Elizabeth: Sametová past
Polách, Antonín: Cti otce svého, ale miluj ženu svou
Cook, Robin: Zákrok
Peters, Elizabeth: Nebeská řeka
Wilson, Jacqueline: Vzdušné zámky
Robb, J. D.: To se ti jen zdá
Palmer, Michael: Druhý názor
Cast, P. C.: Škola noci
Oates, Joyce Carol: Lístek do ráje
Patterson, James: Černý tygr
McGee, Emilie Richards: Kde stoupá dým
Cestománie IV
Cestománie III
Šára, Pavel: Lexikon zemí světa
Werich, Jan: Deoduši
Lorentz, Iny: Dcera kočovné nevěstky

Činnost Oblastní charity Jičín a ohlédnutí za rokem 2010

Je to již tři roky, co Oblastní charita v Jičíně poskytuje pečovatelskou službu pro své občany v okolí města Kopidlno, Libáně a Vysokého Veselí. Oblastní charita zaměstnává 7 pracovníků v NZDM a 6 pracovníků v pečovatelské službě.

Oblastní charita nabízí také již několik let služby Nízkoprahového klubu (dále jen NZDM) pro děti a mládež v Jičíně a v Hořicích. NZDM je místo pro děti a mládež ve věkovém rozmezí 10–21 let, kde mohou trávit svůj volný čas, zahrát si fotbal, šipky, šachy a různé hry, poslouchat svou hudbu, povídat si, poznat nové lidi, surfovat na internetu anebo nic nedělat. Pracovníci NZDM rádi pomůžou a poradí v problémech či při řešení obtížných situací (s výběrem zaměstnání či školy, s přípravou do školy, problémy s rodinou, ve škole, klukem/holkou apod.). Nízkoprahovost znamená, že do klubu lze volně přijít a odejít, kdykoliv je třeba během otevírací doby, není nutno vyplňovat nějakou přihlášku či zápisné. Vše je bezplatné a anonymní, stačí pouze jméno nebo přezdívka. Bližší informace lze nalézt na www.exit-klub.cz nebo www.nzdm.ic.cz, na adrese: ul. Na Jihu 553, Jičín (budova bunkru, 1. patro) nebo na tel. 605 521 429 (Bc. D. Rejlek).

Poskytování pečovatelské služby vychází z potřeb uživatelů a je postaveno na jeho možnostech. S každým uživatelem je sepsána smlouva o poskytování služby, kde je napsáno, jaké služby se mu poskytují, a další potřebné informace. Během celého roku prošlo pečovatelskou službou

v Kopidlně 33 uživatelů, v Libáni 28 a ve Vysokém Veselí 22 uživatelů služeb. Z toho bylo 21 mužů a 62 žen, kteří měli v průběhu roku uzavřenou smlouvu o poskytování služby. Oproti roku 2009 se v roce 2010 zvýšil zájem o službu týkající se pomoci a poskytnutí stravy. Úkony osobní hygieny byly využity stejně v roce 2009, tak i v roce 2010. Celkem bylo za rok poskytnuto 15939 úkonů pro naše uživatele.

Pečovatelská služba nabídla svým uživatelům i akce, jejichž rekapitulaci vidíte v příložené tabulce.

Naše pracovníce Zuzana Horáková z Vysokého Veselí úspěšně složila zkoušky z canisterapie dne 9. 10. 2010 a dosáhla při nich maximálního počtu možných bodů a získala certifikát canisterapeutického psa s platností na dva roky bez omezení (může pracovat u dětí, seniorů, těžce postiže-

ných, polohovat, ...) Tato služba je zatím využívána ve Vysokém Veselí a v Jičíně.

Mé závěrečné poděkování patří sponzorům, kteří v roce 2010 přispěli na činnost Charitní pečovatelské služby. Mezi ně patří město Kopidlno, město Libáň a město Vysoké Veselí, dále technické služby měst Kopidlno, Libáň a V. Veselí, firma Aveflor Budčeves, která dodala Vánoční dárkové balíčky pro zaměstnance. Poděkování patří panu M. Janstovi z Kopidlenké radnice, který poskytl prostory pro konání Velikonočního posezení, paní E. Chaloupské za vystoupení mažoretek, panu M. Havlikovi za technickou podporu a čas k vytvoření a vyplňování statistických tabulek, dále učitelkám z MŠ a ZŠ Libáň, Kopidlno, Vysoké Veselí a mnoha dalším.

*Za Oblastní Charitu v Jičíně
M. Mirovská, DiS.*

Datum	Čas	Název akce	Místo konání
31. 3.	15:00 hod.	Velikonoční setkání – vystoupení Mažoretek atd.	Kopidlno
31. 3.	9:30 hod.	Velikonoční besídka (škola)	Libáň
31. 3.	17:00 hod.	Setkání seniorů	V. Veselí
1. 4.	9:30 hod.	Velikonoční besídka (mateřská školka)	Libáň
10. 5.	9:30 hod.	Besídka ke Dni matek (mateřská školka)	Kopidlno
16. 6.	13:00 hod.	Slavnostní otevření DPS	V. Veselí
6. 12.	9:30 hod.	Vánoční besídka (škola, školka)	Kopidlno
15. 12.	9:45 hod.	Vánoční besídka (škola) – Vánoční divadélko	Libáň
20. 12.	10:00 hod.	Vánoční besídka (škola) – zpíváme koledy	Libáň
21. 12.	10:00 hod.	Slavíme Vánoce – rozdáváme betlémy	V. Veselí
22. 12.	10:00 hod.	Vánoční besídka (spec. škola)	Libáň

Rozdíl mezi osobní asistencí a pečovatelskou službou

Velmi často se nás lidé ptají, jaký je rozdíl mezi sociálními službami osobní asistence a pečovatelskou službou. Ač se jedná o služby, které dle zákona o sociálních službách vypadají na první pohled možná podobně, existují mezi nimi výrazné rozdíly. Osobní asistence a pečovatelská služba nejsou služby konkurenční, nýbrž služby, které se ve spektru potřebných sociálních služeb doplňují.

Osobní asistence se poskytuje podle potřeby osob, v průběhu celého dne bez časového vymezení, a to jak v domácnosti osob, tak v jiném přirozeném prostředí. Znamená to, že jeden uživatel využívá službu jednoho asistenta/ky.

Naproti tomu terénní pečovatelská služba zajišťuje úkony v předem dohodnutém časovém úseku, a to zejména v domácnostech osob nebo v zařízeních sociálních služeb. U této služby jedna pracovníce (pečovatelka) zajišťuje službu více klientům podle rozsahu dohodnutých úkonů.

Služba osobní asistence je službou aktivizační. Napomáhá těžce zdravotně postiženým lidem k začlenění do společnosti. Když

postižený člověk ví, co chce, má potřebnou vůli směřovat ke zvolenému cíli, je třeba najít vhodného asistenta, který mu na cestě za zvoleným cílem bude asistovat. V kostce řečeno: osobní asistent nebude „dělat věci“ za těžce zdravotně postiženého občana, ale bude „dělat věci“ s ním. Bude mu v životě asistovat. Naproti tomu pečovatelská služba je smluvnou úkonovou službou. Těžce zdravotně postižený člověk, nebo senior, si smluví úkony a dobu, kdy budou naplněny. Pečovatelská služba je za něj udělá. Již název této služby napovídá, že se jedná o péči o osoby a jejich domácnosti, když to již samy nezvládají. Tato služba nemá tak silný aktivizační charakter jako osobní asistence. Při naplnění pečovatelské služby je třeba dbát na uspokojení potřeb, bez kterých by byl uživatel v domácím prostředí ohrožen na životě. Osobní asistence, ač má s pečovatelskou službou mnoho společného, začíná právě tam, kde pečovatelská služba končí.

*Za Oblastní charitu v Jičíně
Z. Horáková*

Pečovatelská služba a canisterapie

Canisterapeuti Zuzana Horáková a Bella navštěvují ve svém volném čase a zdarma různá zařízení, ve kterých se nacházejí děti i dospělí, trpící psychickými poruchami, depresemi, jsou tělesně postižení nebo se cítí opuštěni a smutní. Kontaktem se psem dochází většinou u těchto lidí k velké změně.

Přítomnost psa a jeho přátelství dokáže rozjasnit dny dětem v dětských domovech, které se špatně vyrovnávají s životem bez rodičů. V domovech důchodců návštěvy psů působí jako příjemné zpestření stereotypního dne, staří lidé vzpomínají na své psy a i ti, kteří nechtějí obvykle komunikovat, vyprávějí příběhy ze svého života. Tito lidé se potřebují na něco těšit a návštěvy psů jsou pro ně příjemným rozptýlením. V ústavech pro mentálně a fyzicky postižené pes tvoří součást rehabilitace, protože pomáhá procvičování různých částí těla. Velmi významnou a úspěšnou metodou canisterapie je polohování.

Slovo canisterapie se objevuje v sou-

časné době stále častěji a ve volném překladu znamená terapii s pomocí psa.

Bella (černá labradorka) se připravovala na své poslání již od štěněte, je zvyklá

na různé situace a prostředí, se kterými se může setkat. Od klidného hovoru, přes pískání, kvičení, až po hlasitý smích. Vyrostl z ní klidný a vyrovnaný pes, který je trpělivý a společenský, a unese velkou psychickou zátěž. Nevadí jí být vystavena neustálému halasu, prudkým pohybům,

nečekaným dotekům a objetím, nekoječnému drbání a hlazení či občasnému vláčení za vodítko. Bere jako naprosto normální pohyb těžce postiženého člověka, manipulaci s vozíkem a nevyvede ji z míry ani nepředpokládaná situace, jako je třeba pád. Důležité také je, že se na kontakt s cizími lidmi těší.

Hygiena psa: před vstupem do zařízení je pes čistý (srst, tlapky) a upravený (v případě nepříznivého počasí nosíme s sebou vždy hadřík, ručník na utření). Jen zdravý pes může dobře pracovat. Pes je každoročně komplexně přeočkován (parvoviroza, leptospiroza, psinka, vzteklinka, ...) a minimálně dvakrát ročně odčervován (doloženo očkovacím průkazem). Za svého psa nese zodpovědnost psovod:

canisterapeut od psa neodchází, nenechává ho v žádném případě s klientem ani s personálem samotného. Návštěva zařízení DPS ve Vysokém Veselí je vždy v sobotu. Nebo kdykoliv po domluvě. Lidé s bolavým srdíčkem je opravdu mnoho a někdy stačí jen málo, aby pookřálo.

Partneři Reprezenačního plesu města Kopidlno

Reprezenační ples města Kopidlno se letos v místní sokolovně uskutečnil 19. března. Pořadatelé děkují sponzorům:

- Akord Kopidlno
- Antoš Jiří, Janča Aleš - soukromý zemědělec
- Autobazar - Vaníček Miroslav
- Aveflor, a. s., Budčeves
- Bernard Bohuslav - truhlářství Pševy
- Bucek Václav, Cholenice
- Cmunt Bohumil - topení-voda-plyn
- Comtex Network Systems Libáň
- Cukrárna Kopidlno - Knížková Vladimíra
- Čistírna peří - pan Kočka
- Elektrosun
- Gottwaldová Margita - vedení účetnictví
- Gráf Otakar - G & G FUTURE SOLUTIONS, Praha
- HALKO, s. r. o., Nová Ves u Kolína
- Chalupníčková Věra - novinový stánek, papírnictví
- Jána Pavel - nonstop bar
- Janstová Pavlína - ovoce, zelenina Kopidlno
- Jaroš Jaroslav - instalatér
- Jednota SD Nová Paka
- Kašpárek Michal - autoopravna Kopidlno
- Klaban František - obkladačské práce
- Knížková Markéta - cukrářská výroba
- Kočka František - textil-galanterie
- Kotlář František, Kopidlno
- Kotlářová Jiřina, Kopidlno - cukrárna - kavárna
- Kredvik - prodej a servis zahradní techniky - AB profi, s. r. o., Jičín
- Lucie květiny - Kyzivátová Lucie
- Masáková Ivanka, Drahoraz
- MAVE Jičín, a. s., Vršce
- Novák Jiří - Židovická stavební
- Obora - okrasné a ovocné školky Valdice, s. r. o.
- Peřina Jaromír - zahradník
- Pišl Jiří - pneuservis J. P. Kopidlno
- Plocar Jaroslav
- Plocarová Věra - koloniál
- Prekslová Věra - drogerie, bufet
- Purma Miroslav - elektroinstalace
- Purmová Hana - pedikúra-manikúra
- Ráj u Nelly
- Rancák Josef, Cholenice - auto - moto opravy
- Restaurace Radnice - Jansta Martin
- Restaurace U Tomáše, Kopidlno
- Rozsypalová Miroslava - masáže-pedikúra-manikúra
- Rybářství Chlumec nad Cidlinou, středisko Kopidlno
- SKS Jablonec nad Nisou
- Slavík Jindřich - instalatér
- Slavíková Hana, Kopidlno - domácí potřeby, průmyslové zboží
- Spilka Josef - klempířství
- Sport klub Kopidlno - Benda Aleš
- Správa železniční dopravní cesty Hradec Králové
- Strnad Libor - stavební práce
- Střední zahradnická škola Kopidlno
- Studio step Kopidlno - Cetral, spol. s r. o., Mladá Boleslav
- Svoboda Radek - zahradník
- TJ Kopidlno
- Tučková Lenka - kosmetika
- Víchová Jiřina - samoobsluha Kopidlno
- Vích Vladislav - autoškola
- VOSS 99, spol. s. r. o.
- Zápotocký Jan - čajovna Jičín

Max Dvořák a jeho poslání v Kopidlně

Dne 8. února jsme si připomněli 90. výročí úmrtí významného historika umění, jehož jméno patrně budou znát zájemci o historii a památky přelomu 19. a 20. století. Max Dvořák byl mimo jiné profesorem dějin umění na vídeňské univerzitě nebo působil v památkové péči jako generální konzervátor vídeňské Centrální komise pro zachování památek. Významně ovlivňoval péči o památky také v českých zemích. Počátky jeho odborné činnosti a praxe jsou spojeny s pražskou univerzitou a studiem historie, s čímž souvisí jeho pobyty v Kopidlně na zámku v letech 1893 a 1894 u hraběcí rodiny Ervína Schlika.

Otec Maxmilián Dvořák byl archivářem a bibliotékářem knížecí rodiny Lobkoviců na zámku v Roudnici nad Labem, kde se také malý Max narodil (* 24. 6. 1874, † 8. 2. 1921). Otec pokračoval v rodinné tradici svého otce Josefa, který byl lobkovickým knížecím radou. Ve své době byl Maxmilián uznávaným historikem a měl velký vliv na svého nadaného syna, který měl po otci nastoupit na místo roudnického archiváře. Proto byl po obecné škole a reálném gymnáziu v Roudnici zapsán na českou univerzitu v Praze (od 1892), kde navštěvoval seminář historie. V Praze se jako žák setkal s významnými českými historiky té doby – Jaroslavem Golem, Antonínem Rezkem, Čeňkem Zíbrtem nebo Josefem Emlerem. Mezi jeho spolužáky patřili další budoucí významní historici, např. Josef Pekař nebo Josef Šusta, se kterým pojilo Maxe dlouholeté přátelství (korespondenci s J. Šustou, J. Golem a J. Pekařem vydal v roce 1943 Jaromír Pečírka v Praze). Tzv. Gollova škola se řídila zásadami: „pravdu říci a pravdy nesmlčeti, ať z toho následuje cokoli, jítí vždy“, „ad fontes“, tj. čerpati z písemných i hmotných pramenů, ale podrobiti je všestranné historické kritice.“

Co spojilo devatenáctiletého studenta historie Maxe Dvořáka s kopidlenským zámkem? V rámci historického semináře na pražské univerzitě zavedl Jaroslav Goll letní praxe. Max dostal za úkol prostudovat a srovnat rodový archiv a knihovnu hrabat Schliků, které byly uloženy v Kopidlně na zámku. Pracovat na svém seminárním úkolu začal Max v létě roku 1893 a kromě Kopidlna navštěvoval s hraběcí rodinou i Staré Hrady. O jeho pobytu v Kopidlně se dovídáme několik podrobností z dopisů příteli Josefu Šustovi z let 1893–4. Z kopidlenského zámku píše 9. září 1893: „Jsem již od počátku prázdnin v Kopidlně, kde rovnám archiv a knihovnu. Mám se tu dosti dobře. Archiv je pěkný, hlavně z periody třicetileté války našel jsem mnoho zajímavých věcí, n. p. zprávu generálů Hatzfelda a Gallasu o podmínkách míru, o němž vyjednával Waldstein s evangelickou armádou ve Slezsku, zprávu Gallasovu o Plzeňském reversu, veškerá akta o procesu a odsouzení hraběte Schafgotsche ... atd. Zůstanu v Kopidlně ještě asi týden.“ Další zmínka o jeho pobytu v Kopidlně je v dopise z 21. ledna 1894: „Byl jsem přes štědrý večer v Roudnici a potom jsem jel do Kopidlna, kdež jsem byl až do všerejška. ... paní hraběnka byla roztomilá hostitelka. Nyní jsem, jak pa-

Max Dvořák (1874–1921)

- český historik a teoretik umění
- profesor dějin umění na univerzitě ve Vídni
- představitel české a vídeňské historické školy, zabýval se vývojem uměleckých slohů
- významnějším Dvořákovým dílem je posmrtně vydaný výbor Kunstgeschichte als Geistergeschichte (Dějiny umění jako projev ducha)

trno, opět v Praze a nechce se mi tu nikterak líbit.“ V této době pobytů v Kopidlně se Max soustavněji věnoval i dalším historickým tématům a z roudnického i kopidlenského archivu a knihovny se snažil vytěžit materiál pro své další práce. Na jaře téhož roku znovu odjel do Kopidlna a příteli Šustovi napsal od 23. července: „... Jsem již od května v Kopidlně. Byl bych Vám rád během té doby psal,

ale hrnula se práce za prací, a tak jsem k tomu ani nepřišel. Rovnám dále knihovnu a archiv, což dá dost a dost práce. Při tom všem hledím, kde bych nějaký drobeček pro sebe uchránil. Sbíráám zde prameny pro dějiny Ferdinanda I., jež bych rád uveřejnil zároveň s prameny pro touž dobu z archivu Roudnického. Na čem Vy pracujete? Snad bych zde něco pro Vás našel. Musa nyní ovšem odpočívá, ač by měla příležitost vtělit se v brilantní roman. Ale o tom Vám budu po prázdninách vyprávět; neradno něco podobného svěřovat papíru. Pozoruji své okolí a pozorování to poví mi časem mnoho zajímavého od shora až dolů. Bude to vhodná látka pro dlouhé zimní večery. V Kopidlně se zdržím do konce srpna, potom pojedu do Roudnice. ... Pište mi, prosím, co stále děláte a jak se Vám daří. Vzpomínal jsem často na Vás. Žiji zde v Kopidlně podivný život mezi knihami a šlechtici – podivné to spřežení. ...“ Ve Dvořákově korespondenci se občas objeví podobné, melancholicky laděné poznámky. Jeho duševní život patrně negativně ovlivňovaly neustálé zdravotní problémy (v mládí ho trápily plicní, později ledvinové potíže).

Asi za měsíc (25. 8. 1894) píše Max J. Šustovi: „Děkuji Vám za Váš dopis. Ptáte se po mé prázdninové bilanci. Hrozně jednoduchá věc. Jsem již, nevím ani jak dlouho, v Kopidlně, zde rovnám archiv a pracuji při tom pro sebe. Chci sepsat zprávu o archivu v Kopidlně, mimo to „Prameny archivu v Kopidlně a v Roudnici pro dobu Ferdinanda I.“ Ostatně jsem tu a tam něco škrabal, ...“. Osobní dojmy a pocity z pobytu v Kopidlně navíc umocnila skutečnost, že se zde zamiloval do hraběcí komorné Marietty, o níž píše (9. 9. 1893): „Object mé horoucí lásky jmenuje se Marietta. Je vám to blondýnka; vlasy jako stříbrošedé hedvábí, tak jako se nosilo mnoho v empiru, oči modré jako nebe na východě před západem slunce, a postava – neviděl jsem nikdy lepší, krásnější. Nepřeháním. Pro Mariettu bych provedl největší hloupost! Víím, že se smějete, ale kdo za to může, že mi osud udělil tak zamilovanou povahu.“ Zajímavá je další část z tohoto dopisu, ve které Dvořák emotivně, ale s nadsázkou popisuje událost při večeři s hrabětem Schlikem: „... Dnes u večeře mohl jsem puknouti zlostí. Tableau: kulatý stůl; kolem čtyři židle. Na jedné sedí hrabě Ervin Šlik, potomek Ondřeje loachima Šlika, na druhé Max Dvořák – phil. stud. čili jak mi tu říkají pan archivář. Zbývající dvě židle jsou prázdné. Lokaj právě servíruje nějaký jazyk s polskou omáčkou. Pojednou se otevře portiera a do jídelny se přihnou paní hraběnka, která dnes jedla ve svém pokoji; poněvadž byla prý churava. Vstanu a klaním se. Hraběnka nese na ruce svého černého japonského pinčla. Denken sie sich, giebt der Trottel dem armen Kerl (totiž pinčlovi) zwei Tage schon nichts zu fressen. (Pomyslete si, to trdlo nedalo ubohému Kerlovi již dva dny vůbec nic žrát) – Was hat es eigentlich zu besorgen? ptám se skromně. (Kdo se o to měl vlastně starat?) – E, die dumme Gans, die Marietta. (Ta hloupá husa Marietta) – Hraběnka sedne ke stolu a počne

pokračování na straně 19

pokračování ze strany 18

krmiti pinčla, a hrabě žvejka spokojeně jazyk s polskou omáčkou. Co tomu říká pán? Není-li to k zbláznění. ... Schovejte dobře můj dopis, bude to vzácná věc pro literárního historika, až se totiž bude psát jednou můj životopis."

Studijní průzkum a pobyt v Kopidlně uzavřel Max Dvořák patrně po prázdninách v roce 1894 a výstupem jeho dvouletého studia a práce byl jednak článek nazvaný *Hrabata Šlikové a jejich archiv v Kopidlně*, který vydal v Českém časopise historickém (1895), a také samostatná studie nazvaná *Stručný nástin dějin panství a hraběcího rodu Šlikovského* (vyšla v Jičíně také roku 1895 nákladem úřednictva schlikovského panství a tiskem Kabátníka a spol.).

Po prázdninách začal Max studovat ve Vídni na Institutu für österreichische Geschichtsforschung (Institut pro rakouský dějezpyt), kam odešel za svým přítelem Josefem Šustou a kde v prosinci roku 1895

převzal také správu umělecko-historického ústavu. Zpočátku nebyl nadšený, ale ovlivněn nekonvenčními přednáškami historika umění Franze Wickhafa se začal soustavně věnovat dějinám umění a péči o památky. Ty se nakonec staly jeho hlavním oborem a Max Dvořák se stal představitelem tzv. vídeňské školy dějin umění. V roce 1905 se stal mimořádným profesorem dějin umění na vídeňské univerzitě a ve svém nepřilhlém dlouhém životě dosáhl několika významných postů: byl generálním konzervátorem vídeňské c. k. Zentral-Kommission für Erforschung und Erhaltung der Denkmale (Centrální komise pro zachování a udržování památek), po válce zůstal ve Vídni, stal se prezidentem nového Spolkového rakouského památkového úřadu a také členem Rakouské akademie věd. Zemřel v pouhých 46 letech na mozkovou mrtvici u přítele v Hrušovanech nad Jevišovkou několik týdnů poté, co se vyčerpáním zhroutil při přednášce na univerzitě.

Studie o dějinách panství a hraběcího

rodu Schliků, vydaná v roce 1895, se stala základem studijním materiálem pro všechny další badatele a zájemce o minulost Jičína a Kopidlny. Pripomíná nám také počátky odborné činnosti významného českého historika umění a „památkáře“ Maxe Dvořáka, které trávil na praxi zde v Kopidlně (a také na Starých Hradech), v pohostinné společnosti hraběte Ervína Schlika a jeho manželky, „roztomilé hostitelky“.

Zdenka Gläserová Lebedová

Zdroje:

Dvořák, Max: Stručný nástin dějin panství a hraběcího rodu Šlikovského. Jičín 1895.

Dvořák, Max: Listy o životě a umění. (Dopisy Jaroslava Gollovi, Josefu Pekařovi a Josefu Šustovi. Vyd. Jaromír Pečírka.) Praha 1943.

Dvořák, Max: Katechismus památkové péče. Praha 2004 (2. komentované vydání).

Štoviček, Jan: Mladý Max Dvořák a Staré Hradky. Listy starohradské kroniky 1986.

Město finančně podporuje sociální služby

Poskytování sociálních služeb je důležité, pro fungování společnosti nezbytné.

Město Kopidlno každoročně poskytuje příspěvek na činnost Oblastní charitě Jičín, která zajišťuje pečovatelskou službu v Kopidlně a okolí, a podporuje finančními příspěvky i některé další poskytovatele sociálních služeb v regionu, jelikož obstarávání finančních prostředků na zajištění sociálních služeb je náročné a získané dotace těžko pokrývají vynaložené náklady.

Bohužel není v možnostech města zajistit komplexní poskytování sociálních služeb, proto se snažíme alespoň finančně podpořit instituce, které se na město obracejí o pomoc a služby poskytují i našim občanům. V roce 2010 město Kopidlno z rozpočtu přispělo vedle příspěvku Oblastní charitě Jičín dalším institucím, které poskytují sociální služby, částku 31 tisíc korun.

Ve spolupráci s Diakonií Broumov pořádáme pro občany 2x ročně humanitární sbírku, finanční částkou 4000 Kč jsme se podíleli na dopravě věcí, kterou zajišťuje prostřednictvím svých pracovníků Diakonie Broumov. Mnoho občanů netuší, že humanitární sbírka poskytuje materiální pomoc potřebným občanům u nás i v zahraničí a dává práci lidem, kteří jsou těžko umístitelní na trhu práce.

Sdružení rodičů a přátel mentálně postižených v Jičíně získalo na provoz denního stacionáře Kamarád finanční příspěvek ve výši 8000 Kč. Poskytují sociální služby osobám, které mají sníženou soběstačnost z důvodu duševního, mentálního nebo zdravotního postižení. Služba je určena pro občany po ukončení povinné školní docházky, kteří nemohou žít zcela samostatně, ale rodina či osoba blízká je schopna se o ně část dne starat v jejich přirozeném domácím prostředí.

Stejnou částku jsme poskytl také občanskému sdružení APROPO Jičín, které již pá-

tým rokem poskytuje sociální služby těžce zdravotně postiženým dětem a mladým dospělým, jedná se o službu denního stacionáře.

TyfloCentrum Hradec Králové má pobočku v Jičíně, kde poskytuje základní a odborné poradenství pro zrakově postižené. Na jejich služby město přispělo částkou 2000 Kč.

Centrum pro zdravotně postižené Královéhradeckého kraje požádalo o poskytnutí dotace na financování sociální služby odborného sociálního poradenství v Jičíně, je určeno osobám se zdravotním postižením. Město Kopidlno poskytlo finanční příspěvek ve výši 2000 Kč.

Ve stejné výši obdržel příspěvek také Hospic Anežky České, provozovaný Oblastní charitou Červený Kostelec, jehož posláním je chránit zájmy těžce nemocných, vytvořit co nejdůstojnější podmínky pro těžce nemocné a umírající. Klienti jsou přijímáni podle zdravotního stavu, bez ohledu na místo trvalého pobytu.

Na město se obrátilo také občanské sdružení Život bez bariér sídlící v Nové Pace, žádalo o finanční příspěvek na doplatek mikrobuse, který je speciálně upraven pro přepravu i těžce tělesně postižených lidí. Toto občanské sdružení poskytuje sociální služby pro osoby se zdravotním postižením a seniory, organizují vzdělávací programy pro handicapované osoby, v chráněných dílnách zaměstnávají osoby se zdravotním postižením; město Kopidlno poskytlo příspěvek 5000 Kč.

Oddělení sociálních věcí města Kopidlna poskytuje poradenskou a informační činnost týkající se sociálního zabezpečení, kde a jak žádat o sociální dávky, kam se obrátit v těžké životní situaci. Pomoci můžeme také se zprostředkováním azylového bydlení, vyhledáním ubytovny nebo domova důchodců.

Miroslava Hrdá

Základní škola a Mateřská škola
Kopidlno ve spolupráci se SRPŠ pořádá
v sobotu 16. dubna 2011
od 8.00 do 12.00 hodin

Den otevřených dveří

Základní škola – Hilmarova ulice

- prohlídka tříd a chodeb
- prodejní výstava dětských výrobků
- družina: dílničky

Základní škola – ul. Tomáše Svobody 297

- jarní výzdoba školy
- velikonoční zvyky a tradice
- tvůrčí dílny
- prodejní výstava

Základní škola – pavilon

- velikonoční výzdoba tříd
- vystoupení tříd: „Hody, hody doprovody, já jsem malý zajíček...“
- 1. vystoupení 09.30 hodin
- 2. vystoupení 11.30 hodin

Mateřská škola

- velikonoční výzdoba tříd
- výroba vajíček a práníček

Školní jídelna

- catering
- zdobené perníčků

Školní kuchyňka

- občerstvení

vstupné dobrovolné

Vzpomínky bratrů Karpíškových na události 2. světové války

(dokončení z minulého čísla)

Osvobození a návrat domů

Jindřich: Režim nebyl pro celou pevnost Terezín stejný. Osobní vybavení bylo skromné. *Vlastní boty, šatstvo bez svrchníku, přidělené rukavice a rezervní prádlo. Na všech celách byly palandy. Ve starých dvě nad sebou, ve velkých celách na IV. dvoře troje až čtvery nad sebou, prázdný papírový slavník, podhlavník a jedna deka plná hmyzu. Strava byla bídná. Pracovní komanda dostávala hustší polévku, přídavek margarínu, kousek chleba a černou kávu. V neděli bývala gulášová polévka a několik neloupných brambor. Polévky se týden co týden střídaly: zeleninová, zapražená bramborová, nastavená kaše, krevní. Styk s domovem byl prostřednictvím vězeňské pošty jednou za tři neděle. Ilegální styk s rodinou se mi nikdy nepodařilo navázat.*

V Malé pevnosti byli vězněni ruští zajatci, Židé, angličtí zajatci a odbojáři z Francie. Počet Židů se každé tři neděle měnil, neboť za tu dobu jich byla většina ubita nebo zastřelena. Na Malou pevnost přicházeli vězni z koncentračních táborů Flossenbürgu, Osvětimi, káznice Folnov. Také mnohé pochody smrti skončily svou pouť v Terezíně.

Dne 2. května 1945 v 10 hodin a 15 minut otevřel velitel IV. dvora Zeinecker celu 41 a do ní vstoupili členové mezinárodního Červeného kříže vedeni dr. Raškou a sdělili nám, že přebírají Malou pevnost do své pravomoci. Vypukla epidemie skvrnitého tyfu (skvrnivky), horečnatého onemocnění, které přenáší veš šatní. Věžňové žili v nelidských podmínkách, o hladu, špině a zavšivení. Táborový lékař na pokyn vedení tábora epidemii zatajil. Ta narostla do ohromných rozměrů. Do pevnosti přijela skupina dobrovolníků lékařů a sester. Nastalo hromadné odvíšívání, stříhání, koupání, dezinfekce, izolace nemocných. Volný pohyb po pevnosti zatím nebyl povolen. Tento den si dobře pamatuji, neboť jsem byl naposledy zpolíčkován dozorem Buriánem za to, že jsem nastoupil k hlášení bez blůzy, kterou jsem nemohl obléknout pro rány v podpaží po operaci.

František: Já jsem byl po čtyřech měsících práce v táboře téměř hotov. Špatně se mi dýchalo, neboť plíce byly zaneseny prachem. Spal jsem již jen vsedě. K tomu všemu byl jsem stížen na Doře pověstným průjemem zvaným durchfal (podle lékařů to nebyl břišní tyfus ani úplavice, ale něco mnohem horší obou nemocí). Jediným lékem pro nás bylo nic nejíst a hlavně nepít. Jedou při práci bych byl už nedoběhl na místo určené pro potřebu. Uchýlil jsem se mezi blízké hliníkové barely. Nešťastnou náhodou mě zahlédl jeden dozorce SS a hned na mě spustil, že dělat potřebu mezi barely je sabotáž a za to že budu viset. Mezitím co si zapisoval mé číslo se zeptal, čím

jsem v civilu. Když jsem mu řekl, že jsem kantor, přestal psát, číslo škrtl a chvíli mě pozoroval. Pak řekl: Máš štěstí. Já jsem taky učitel! Ale aby to nebylo zadarmo, tak se ohni! Pak mně ušil kabelem takové tři rány, že se mi dělaly před očima kruhy. Zadní část těla mně ztvrdla, jako by odumřela, a sebe-menší dotyk mi působil hroznou bolest. Noci jsem proležel na břiše a k tomu hrozný hlad, žízeň a navrch ještě práce. Čtvrtý den jsem se hlásil k lékařské prohlídce v táborové nemocnici. Bylo to riskantní, neboť kdo nebyl uznán, byl po návratu do tunelu od SS zbit. O všem rozhodoval šéflékař – Němec, který byl v civilu klempíř.

Jindřich: Před polednem začal Zeinecker a káro Orazságh vybírat vězně z cely č. 43 a 44 a vězně ze samotek. Domnívali jsme se nejdříve, že budou propuštěni, ale pak jsme se dozvěděli, že se stali poslední obětí nacistické zvůle. Vedení nad táborem převzal vězeňský výbor. Dopoledne 3. května opustili SSmani a strážní oddíl SS Malou pevnost. V bláhové naději jsme se domnívali, že se zlepší stravování, ale nestalo se tak. K večeri jsme dostávali ubohou polévku s poznámkou, že ze zdravotních důvodů nemůžeme hned dostat hodnotnou stravu. Po odvíšení 7. května jsem byl převezen do Krabčic. Ještě večer se mi naskytla příležitost dostat se nákladním autem do Kropáčovy Vrutice a odtud motocyklem do Kopidlna. Domů jsem se dostal na vlastní pěst. V krytu jsem se setkal s manželkou a dcerkou. Vykoupal jsem se, oblékl do uniformy a převzal funkci místního vojenského velitele. Řídil jsem bojové akce, které se ve městě a okolí odehrávaly. Za několik dní jsem onemocněl skvrnitým tyfem, léčil jsem se v nemocnici v Jičíně. Rodina byla v přísné karanténě.

František: Bylo to brzy na jaře. Sněhu bylo po kotníky a silně mrzlo. Byli jsme po noční směně. Po jídle, místo práce na táboře, jsme se před jedním blokem museli svléci do naha a tak bosí běžet do umývárny pod sprchy vzdálené asi 250 kroků. Pak rozpaření zase zpět do bloku, kde jsme venku čekali na nové prádlo a šaty. Tehdy jsme si říkali: Tohle je nejkratší cesta do komína (krematoria). Doma by z toho byl zaručeně nejméně zápal plic, ale tehdy jsme nedostali ani rýmu.

Přišla evakuace lágru, následoval pochod smrti. Šli jsme seřazeni a za námi šli už jenom hrobaři. SSmani, kteří vedle zbraní měli krumpáče, motyky a lopaty. Byli jsme tak přimými svědky vraždění vězňů, kteří již nebyli schopni pochodu. Asi po dvou hodinách pochodu hrobaři zahazovali nářadí, vysílené odtáhli stranou cesty a tam je stříleli. Později se ani neobtěžovali s odvlékáním a zavražděné nechávali ležet na cestě.

Až k Parchinu byla naše cesta společná. Tam jsme si tři (Jar. Hakl, Lad. Janota a já) opatřili kola a pustili se na vlastní pěst domů. Byl to od nás nerozum. Neměli jsme

žádnou zbraň a v lesích, kterými jsme projížděli, bylo plno skrývajících se SSmanů a leckde bylo slyšet i střelbu. Dojeli jsme však do Berlína, který byl koncem války silně bombardován. Mnohé ulice byly zataraseny sesutými domy. Nejvíce byla poškozena třída Unter der Linden. Tehdy jste si řekli: Tuhle spouští tady nedají do pořádku ani za 50 let! Jak jsme se tenkrát mylili! V Berlíně nás zadrželi rudoarmějci, dále že nemůžeme, tam že se ještě bojuje. Odvedli nás do sběrného punktu, kde už bylo několik set vězňů. Bylo to volné prostranství vedle vybombardované továrny a zde jsme se museli sami o sebe postarat. Z dřevěných desek jsme si postavili přístřešek a upravili ohniště. Od sovětů jsme dostávali přiděly chleba, mouky, brambor a masa.

Asi po týdně nás všechny odvezli na blízké nádraží. Odtud jsme vyjeli směrem na východ. Nám třem se to moc nelíbilo. Chtěli jsme domů, a proto u Katovic, když vlak zpomalil, jsme vyskákali z vlaku a pustili se směrem k Ostravě. K našim hranicím jsme došli téměř za tmy. A zde došlo mezi námi třemi k neshodě. Zatímco já chtěl pokračovat v cestě, Jarda Hakl trval na přespání v blízké polské vesnici. Přesto, že jsme měli smutné zkušenosti s Poláky, jak z tábora, tak z dosavadní cesty. Dva Poláci, příslušníci polské armády, nám totiž vzali všechny cigarety a všechno lepší, co jsme měli z balíčku Červeného kříže a co jsme si sami našetřili, abychom vystačili a nemuseli cestou žebrať. Vzušenou debatou jsme na sebe upozornili závodčího pohraniční hlídky, sovětského poddůstojníka, který se právě vracel z kontroly stráží. Ten nám schválil okamžitý pochod přes hranici, upozornil nás, že les za řekou, která tvořila státní hranici, je zaminovaný, jen pěšina vedoucí od mostu k silnici je bezpečná. Šel s námi k mostu, ale strážný na mostě nám přechod nepovolil. Vůbec nedbal na velitele. Má prý rozkaz nikoho do Čech nepouštět. Přejdeme-li řeku po spadlých kládách, do toho že mu prý nic není. Když jsme tak řeku přebrodili, právě vyšel měsíc a zalil stříbrem palouk, na který jsme vstoupili. Konečně doma! Sňali jsme čepice, stáli pohnutě a slzeli. Po pěšině jsme šťastně přešli zaminovaný les a dostali se na silnici k Ostravě.

Hned v první chalupě jsme požádali o nocleh. Odkázali nás do kolny se senem. Ráno, když nás paní domu viděla, jak se myjeme u potoka, že máme čisté prádlo, a zjistila, co jsme zač, omlouvala se nám, že nás večer nepustila do svého bytu. Po vydatné snídani nás odvedla na dráhu. Cesta domů trvala pak celé tři dny, neboť jsme, zejména na Moravě, museli obcházet několikakilometrové úseky, kde byly poškozeny mosty a koleje.

Domů jsem se vrátil 19. května 1945, ve 4 hodiny odpoledne, vlakem z Prahy.

Výstava Karel Škréta (1610-1674): Doba a dílo

Karel Škréta: Podobizna řezače kamenů Dionysia Miseroniho, olej na plátně, 185x251 cm

Spolek Jičínská beseda uskutečnil dne 15. 1. 2011 zájezd na výstavu ve Valdštejnské jízdárně v Praze, jež zasvěcuje své návštěvníky do života jednoho z nejvýznamnějších představitelů českého barokního umění, malíře Karla Škréta. (Za redakční radu KL se výstavy zúčastnila Ilona Pluhařová.)

Každého, kdo překročí bránu Valdštejnské jízdárny, uchvátí již kouzlo zšeřelého výstavního prostoru dýhajícího historií. Šokující je i obrovské množství vystavených děl slavného mistra, jež byla shromážděna z nejrůznějších galerií, obrazáren i sbírek celé Evropy. Rozsah shromážděných děl tak povyšuje celou výstavu na zcela výjimečnou kulturní záležitost. Za normálních okolností bychom některé malířské unikáty mohli jen těžko spatřit vedle sebe a srovnávat tak majestátní krásu, nedotčenou staletími. Při pohledu na exponáty nám vyvstává na mysli řada otázek, na které nám zasvěceně odpovídá hlavní kurátor výstavy, profesor Vít Vlnas, současný autor historických děl o období baroka.

Barokní sloh asi všichni známe z hodin dějepisu, umíme si představit alespoň nějaký námět, obsahující většinou náboženské motivy s buclatými andělíčky či přísnými pohledy českých světců. Tváří v tvář Škrétovým dílům nás však uchvátí i neobyčejná barevnost, nepředstavitelná přesnost malířova štětce a neuvěřitelná živost znázorněných postav. Po vzoru bohobojného barokního člověka sklopíme občas svůj pohled před očima svatých, již nám nahlízejí přímo do duše. Tento intimní kontakt umocňuje rovněž volba námětů umělce, zachycujících rovněž slavné legendy českých dějin. Kromě již zmíněných náboženských výjevů a šlechtických portrétů nás zcela jistě ohromí Svatováclavský cyklus, vytvořený pro augustiniánský klášter na Zderaze.

Pro příznivce (z) Jičína je zde přichystán unikátní umělecký bonbónek. Můžeme zde spatřit nově zrestaurovaný obraz Zvěstování Panny Marie, jenž byl nedávno nalezen v ji-

čínském kostele sv. Ignáce (společně s dalším obrazem znázorňujícím sv. Sekundinu). Zub času i lidská nevěšímavost se k této naší regionální památce zachovaly poměrně krutě, čímž podle slov kurátora výstavy postrádá svou původní barevnost. Přesto však neztrácí půvab a působivost pro oko a duši diváka.

Z výstavy si kromě kouzelného zážitku z monumentálních maleb, jenž v mnohém předčil naše původní očekávání, odnášíme zcela jiný úhel pohledu na historické období baroka, jemuž bývá často vytýkána násilná rekatolizace neboli převrácení nekatolíků ke katolické víře. Nenechme si proto ujít jedinečnou příležitost k návštěvě výstavy, jež probíhá od 26. 11. 2010 do 10. 4. 2011.

Výstavu pořádá Národní galerie v Praze ve spolupráci se Správou Pražského hradu a Arcibiskupstvím pražským a pod záštitou prezidenta České republiky Václava Klause, Senátu Parlamentu České republiky, arcibiskupa pražského Dominika Duky OP a Magistrátu hlavního města Prahy.

Na závěr je nutno poděkovat rovněž Jičínské besedě, že pro své příznivce pravidelně připravuje nezapomenutelné kulturní akce.

Ilona Pluhařová

Karel Škréta (1610–1674)

český malíř, představitel českého baroka pocházel z českobratrské rodiny, proto je zvláštní, že svou tvorbu zasvětil katolické církvi

po roce 1627 musel jako nekatolík odejít z vlasti (na základě Obnoveného zřízení zemského) a deset let pobýval v Itálii, kde získal zásadní zkušenosti pro svou životní tvorbu

známá díla: Sv. Karel Boromejský navštěvuje nemocné morem; Ignác Vitanovský z Vlčkovic (portrét); malířské cykly (Svatováclavský cyklus; Pašijový cyklus) aj.

Pořadatelé minibálu zahrádkářů děkují sponzorům

Kopidlensští zahrádkáři děkují za sponzorské dary na minibál těmto sponzorům:

- Město Kopidlno
- Potraviny Vichová
- Zahradnická škola Kopidlno
- Benko Kopidlno
- Aveflor Budčeves
- Akord Lux
- Autoškola Hloušek – Vích
- Šlechtitel brambor Matoušek
- Zelenina Janstová
- Koloniál Plocarová
- Pneuservis Pišl
- Zemní práce Kotlář
- Perseus Běchary
- Květiny Lucie
- Maso uzeniny Boura Činěves
- Ráj u Nelly pro pejsky a kočičky
- Domácí potřeby Slavíková
- Cukrárna Knížková
- Lidové ceny Štěrbová
- Potraviny U Cihelny Plocar
- Farmář Antoš Kamensko
- Farmář Bucek V. Cholenice
- Farmář Hubálovský M. Kopidlno
- Rybářství Kopidlno
- Auto moto Rančák J.
- Jansta pohostinství Radnice
- Obora Valdice
- MAVE Jičín
- Včelaři ZO Kopidlno
- M. Vystrčilová aranžování
- Cukrárna Kotlářová
- Galanterie Kočka
- Peřina J. – zahradník
- Haken J. – chovatel exotického ptactva
- Tobíáš – zámečnictví
- Drogerie Prekslová
- Štrik Košátko Ledkov
- Sázková kancelář Fortuna terminál Kopidlno
- Zahrádkáři ZO Kopidlno
- Holky z 202 – Jednota

INFO

Pout' a posvícení v Kopidlně

pout': 31. července 2011

posvícení: 11. září 2011

Jan Holan

Vzpomínka na zasloužilého kopidlenského knihovníka

Vracím-li se ve vzpomínkách k dávno minulým událostem a postavám našeho městečka, nemohu pominout pana řídícího Jana Holana. Byla to nevšední osobnost, žijící i v duchodu činorodým způsobem. Patřil mu dům čp. 54 na náměstí s rozsáhlou ovocnou zahradou, kterou sám pečlivě obhospodařoval. S láskou se věnoval i včelařství.

S nemenším zaujetím obětavě po více než třicet let spravoval městskou knihovnu. Ta byla dlouhá léta umístěna v radnici. Na sklonku třicátých let dvacátého století přesídlila do budovy staré školy, kde setrvala (s krátkou přestávkou ke konci nacistické okupace) dalších několik desetiletí. Prostorová místnost knihovny v prvním poschodí byla nízkým pultem rozdělena na dvě části. Ve větší stály regály s knihami, menší byla vyhrazena čtenářům. U malého stolku zapisovala knihovnickova pomocnice výpůjčky.

Provozu knihovny vévodil pan řídící Holan, z jehož mužné, věkem nepoznamenané postavy vyzařovala neochvějná autorita. On řídil práci zapisovatelky (byla jí, tuším, dlouho paní Jampilková) i pomocníků, které si vybíral z řad čtenářů – žáků místních škol. Byl jsem jedním z nich. Tohoto projevu důvěry jsme si všichni velmi vážili. Pomocníci směli zprvu zařazovat vrácené knihy a někteří později i obsluhovat čtenáře. Rozhodující roli při komunikaci se čtenáři měl ovšem sám pan řídící, který za dlouhá léta knihovnické praxe všechny dobře znal a věděl, co komu poradit a nabídnout.

Milovníkům historické beletrie mohl doporučit četné spisy V. Beneše-Třebízského, a především díla svého milovaného Aloise Jiráska. Mohl se pochlubit i vzácným exemplářem Zapovy Kroniky českomoravské. Zájemcům o přírodu nabízel tehdy velmi oblíbené knížky J. Vrbý. Značně oblibě se těšila díla z venkovského a maloměstského prostředí – spisy B. Němcové, K. Světlé, K. V. Raise, J. Š. Baara, I. Hermannova, J. Morávka a další. Velký zájem byl i o humoristický román A. Jeneho o vychytralé chalupnici Kačce Vomáčené. Dobře bylo postaráno i o přátele lehčího žánru. Zkrátka nepřišli ani čtenáři nároční, žádající díla světové literatury (např. V. Huga a dalších, z novějších autorů třeba L. Bromfieldeho nebo K. Winsorové).

Knihovna měla i slušnou zásobu knížek pro děti a mládež. Pro klukovské čtenáře byly samozřejmě nejpřitažlivější knihy K. Maye a E. Salgariho. Ovšem aby si mohli půjčit Old Surehanda nebo Horu světla, dostali nejdříve od pana řídícího za úkol přečíst si Jiráska. Ne proto, že to byl jeho oblíbený autor. Moudrý pan řídící nepochybně chtěl v mládeži probouzet zájem o dějiny národa a pěstovat její vlastenecké uvědomění, tedy to, čemu dnes říkáme vědomí národní identity. To bylo významné zvláště v době okupace, kdy se žáci o

dějích a tradicích národa nemohli dozvědět ani ve škole. Ale povídejte desetiletým klukům o národní identitě, když jejich fantazie bloudí po exotických krajinách a opájí se činy Old Shatterhanda a Vinetoua.

Musím kajícíně doznat, že jsem ušlechtilý záměr pana řídícího tehdy také nechápal. Protože jsem měl Jiráska rád a znal jeho dílo, leckdy jsem spolužáky seznamoval s obsahem uložené četby, aby splnili náročnou podmínku.

Pan řídící byl knihovníkem celou svou bytostí. Měl rád knihy, vážil si jich, opatroval je a vedl k tomu i své čtenáře. Oddaná služba knize a čtenářům byla neodmyslitelnou součástí jeho života. Za to mu patří naše uznání a vděčnost.

Zbývá ještě uvést poznámku o systému organizace a evidence, který pan řídící Holan užíval. Byl to systém jednoduchý, který ve své době v podmínkách nevelkého městečka velmi dobře fungoval. Jednoduchostí se vyznačoval již princip třídění knižního fondu, který rozlišoval beletrii, poezii, cestopisy a dětskou literaturu. Rovněž dokumentace byla jednoduchá. Kromě přírůstkového seznamu byl pořízen abecedně uspořádaný autorský seznam literatury, obsahující u každého autora název díla a signaturu. Ve třetí knize byla podchycena evidence čtenářů a výpůjček. Užívalo se i čtenářských průkazů.

V poválečné době sílily snahy sjednotit knihovnickou praxi a obohatit ji o nové formy práce se čtenářem. V souvislosti s tím bylo potřeba zavést i jednotný systém třídění, evidence a výkaznictví, respektující nové potřeby. Byl to ovšem systém mnohem složitější. Tyto náročné změny uskutečňovali postupně nástupci pana řídícího Holana. Díky jejich obětavé práci se za víc než půl století městská knihovna Kopidlno pronikavě změnila. Dnes je moderním zařízením, úspěšně rozvíjejícím mnohostrannou kulturní činnost.

PhDr. Karel Štefek

Dodatek

V současnosti je knihovna opět umístěna v prvním poschodí radnice. Pro veřejnost jsou v ní k dispozici knihy i časopisy z vlastních fondů. Navíc může knihovna čtenářům zprostředkovat výpůjčku žádané knihy z kterékoliv knihovny v republice pomocí meziknihovní výpůjční služby. Knihovna je plně automatizována a pracuje s elektronickým knihovním programem. Má na internetu vlastní webové stránky, na kterých je on-line katalog v knihovně dostupných knih.

Poskytuje čtenářům možnost vyzkoušet si dovednost užívat počítač s připojením na internet. Pomocí něj nabízí možnost získat přehled o literatuře a nabídce knížek knihoven po celé republice.

Knihovna organizuje pro své čtenáře četné besedy. Zaměřuje se přednostně na mladé čtenáře, především děti. Dokladem toho je záslužná akce Týden knihoven v Kopidlně, o které jsme přinesli obšírnou zprávu v minulém čísle KL.

Redakce KL

Počet nezaměstnaných mírně poklesl

Z údajů, které zveřejnil Úřad práce v Jičíně, vyplývá, že počet nezaměstnaných v mikroregionu Kopidlno meziročně mírně poklesl. Pro okres Jičín tento pokles oproti stavu k 31. 12. 2009 činí 0,64 %; pro samotné Město Kopidlno 0,73 % a pro celý mikroregion 0,63 %.

1. Okres Jičín

měl k 31.12.2010 míru nezaměstnanosti **8,79 %**, to znamená, že k tomuto datu bylo celkem **3686** evidováno dosažitelných uchazečů.

2. Město Kopidlno

mělo k 31.12.2010 nezaměstnanost **9,97%**, což je celkem **109** evidovaných uchazečů, z toho bylo 34 uchazečů evidováno déle jak 12 měsíců. Celkem 12 uchazečů bylo ZP a 11 uchazečů pečovalo o dítě do 15 let. V Kopidlně je 1602 ekonomicky aktivních obyvatel.

Věkové složení uchazečů:

Do 20 let	4
20-24 let	19
25-29 let	12
30-34 let	10
35-39 let	13
40-44 let	10
45-49 let	13
50-54 let	9
55-59 let	13
Nad 60 let	6

3. Mikroregion Kopidlno

K 31.12.2010 bylo v mikroregionu Kopidlno evidováno celkem **174** dosažitelných uchazečů, kteří tvoří **10,86%** nezaměstnanost mikroregionu. Z těchto uchazečů bylo 60 evidováno déle jak 12 měsíců. Celkem 22 uchazečů bylo ZP a 18 uchazečů pečovalo o dítě do 15 let. Mikroregion Kopidlno se řadí na 3. místo mezi nejrizikovější mikroregiony Jičínska (za mikroregion Vysoké Veselí -11,83% a Hořice-10,91%).

Věkové složení uchazečů:

Do 20 let	11
20-24 let	28
25-29 let	19
30-34 let	14
35-39 let	21
40-44 let	17
45-49 let	21
50-54 let	17
55-59 let	20
Nad 60 let	6

75 let výroby parket, 1936-2011

Dřevařský podnik Benko v Kopidlně

V letošním roce oslaví dřevařský podnik Benko, s. r. o., Kopidlna sedmdesáté páté výročí od zahájení strojní výroby parketových vlysů. Pilařská výroba však byla provozována již od roku 1913. Následné rozšíření sortimentu o výrobu parket bylo přirozeným vývojem potřeb trhu v tehdejší době. Skutečnost, že tato výroba, přes všechny válečné, politické a společenské zvraty v celé své historii, kontinuálně pokračuje i v současné době, je nejlepším a nejprokazatelnějším potvrzením kvality našich výrobků, spolehlivosti podniku v obchodních transakcích a promyšlené obchodní politiky. Aktuálně je podnik Benko, s. r. o., největším dodavatelem parketových vlysů pro tuzemský trh, nezanedbatelné jsou dodávky i pro trh zahraniční.

Kvalita našich výrobků je dána jednak dlouholetou tradicí výroby, dále pak trvalou péčí ředitelství podniku o jakost výrobků podle českých a evropských norem. Podnik je držitelem systémové normy ČSN EN ISO 9001:2009 a Českého systému certifikace lesů 1004:2006-revize 2. Oprávněnost držení těchto certifikátů je každoročně ověřována náročným auditem politiky kvality s tím, že každý třetí rok následuje komplexní obhájba všech uvedených systémových norem.

V současné době podnik vyrábí široký sortiment masivních podlahových vlysů na pero a drážku ve všech vzhledových (jakostních) třídách, včetně velkoplošných a prů-

myslových parket. Zároveň nabízíme masivní podlahová prkna s úpravou pero, drážka, která přicházejí do velké obliby mezi našimi zákazníky. Naším klientům poskytujeme bezplatné poradenské služby při výběru vhodného podlahového materiálu a návrhu konstrukce podlahy, zejména z hledisek ceny a její přiměřenosti ke kvalitě podlahového materiálu, odolnosti proti vlhkosti, odolnosti proti opotřebení a existenci certifikátů na materiál. Mimochodem – veškerá nabídka našeho zboží je vyráběna výhradně z českých certifikovaných dřevin. Rovněž podnik Benko, s. r. o., je ryze česká firma.

Mimo uvedené výrobky provozuje podnik výrobu pilařskou se širokým sortimentem výrobků. V poslední době uvádíme na trh plotovky a zahradní plůtky z tvrdých listnatých dřevin za velmi výhodné ceny.

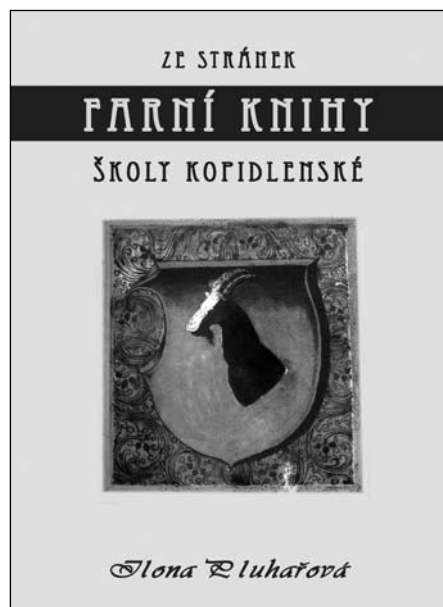
V jubilejním roce sedmdesátého pátého výročí výroby parket nechceme jen vzpomínat na dosažené úspěchy. Naopak. Budeme nadále rozvíjet tradice podniku a podle ekonomických možností chceme postupně modernizovat strojový park pro zavádění nových technologií s cílem pružně reagovat na vývoj trhu v oblasti výroby parket a pilařské výroby a na požadavky našich zákazníků.

Tímto zároveň děkujeme všem našim bývalým a současným zaměstnancům, kteří se podíleli a podílí na rozvoji podniku a napomáhají udržovat tradiční dřevařskou výrobu v městě Kopidlně.

Benko, s. r. o.

Vyúčtování příjmů a výdajů knihy Farní kniha školy kopidlenské,

na kterou přispělo město Kopidlna (ke dni 31. 12. 2010)

Příjmy:	
Finanční dar od Královéhradeckého kraje	40 000 Kč
Finanční příspěvek od města Kopidlina	20 000 Kč
Příjmy celkem:	60 000 Kč
Výdaje:	
Tisk 700 ks knihy „Farní kniha školy kopidlenské“, formát A5	30 184 Kč
Tisk 70 ks knihy „Farní kniha školy kopidlenské“, formát A4	2 695 Kč
Honorář za zpracování grafické podoby knihy	10 000 Kč
Honorář za zpracování účetnictví	5 000 Kč
Další náklady spojené s vydáním a propagací knihy	12 137 Kč
Výdaje celkem:	60 016 Kč
Distribuce knih:	
Darované knihy a povinné výtisky	68 ks
Prodané knihy	211 ks
Celkem	279 ks

Zprávy policie

Zmizely peníze i šperky

Běchary – Do jednoho z rodinných domů v Běcharech se vloupal v sobotu 22. ledna večer neznámý pachatel. Dovnitř se dostal vstupními dveřmi, které poškodil, a poté již měl volný pohyb po celém domě. V obývacím pokoji následně odcizil peníze, šperky ze žlutého kovu a dámskou peněženku. Majitelka vyčíslila celkovou škodu na téměř 30 tisíc korun. Případ šetří kopidlenská policie jako přečin krádeže a porušování domovní svobody.

Zloděj si odnesl cigarety a peníze

Kopidlna – V přesně nezjištěné době od soboty 22. ledna do pondělí 24. ledna se vloupal neznámý pachatel v Kopidlně do prodejny potravin. Dovnitř se dostal vchodovými dveřmi, které poškodil, a poté z prodejny odvezl cigarety různých značek a z pokladny několikatisícovou hotovost. Majitel vyčíslil škodu na nejméně 53 tisíc korun.

Žena měla ztrátu paměti

Kopidlensko – Ve čtvrtek 3. února se v podvečerních hodinách obrátila na linku 158 silně opilá žena z Kopidlenska, kterou údajně fyzicky napadl její syn. Po příjezdu hlídky na místo už pochopitelně nic označovat nechtěla, a dokonce tvrdila, že na policii nevolala. Nutno ale zdůraznit, že byla tak opilá, že si to zřejmě vůbec nepamatovala. A tak policisté alespoň ženě domluvili a vysvětlili, k jakému účelu slouží linka 158. Je ovšem otázkou, zda to vzhledem k svému stavu vůbec pochopila.

Zloděje zajímaly cigarety

Kopidlna – V neděli 6. února ráno se vloupal neznámý pachatel do novinového stánku v Kopidlně na Hilmarově náměstí. Dovnitř se dostal dveřmi, které poškodil, a poté z pulty a regálu odcizil cigarety různých značek. Majitelka vyčíslila škodu na téměř 23 tisíc korun. Případ šetří kopidlenská policie jako přečin krádeže.

Zloděj vzal železo a ventilátory

Bartoušov – Do objektu bývalého vepřína v Bartoušově vnikl v přesně nezjištěné době od 23. prosince loňského roku do pátku 4. února letošního roku neznámý pachatel, který uvnitř odcizil ventilátory, elektrické kabely k osvětlení, železná dvířka od kotců a další věci. Majitel objektu vyčíslil škodu na 19 tisíc korun.

nrap. Hana Klečalová

Kopidlenský „B“ tým v roce 2010: důstojný soupeř i pro lídry soutěže

Když jsme na loňské valné hromadě hodnotili uplynulou sezónu, byl kopidlenský „B“ tým po podzimu na třetím místě tabulky s hroznou devítibodovou ztrátou na první Valdici „B“ a třibodovou na druhé Žeretici. Ani brankový rozdíl nás v případě rovnosti bodů nepasoval na vítěze soutěže. S trochou naděje jsme tedy čekali na jarní výsledky „A“ týmu, který také bojoval o první místo v tabulce vyšší soutěže – okresního přeboru. Oba vedoucí týmy okresní soutěže však začaly v jarní části rozdávat body a naše mužstvo je dokázalo porazit na jejich hřištích. Nakonec se objevil jiný potenciální kandidát postupu – mužstvo Bříšťan. V očekávaném vzájemném rozhodujícím duelu na soupeřově půdě jsme v nervydrásajícím utkání zvítězili 4:3 a vybojovali první místo v tabulce s náskokem sedmi bodů na druhou Železnici „B“. Jelikož postupoval i „A“ tým, oslavy byly veliké.

Během letní přestávky nám však došlo, že samotný postup je pouze prvním krokem k úspěchu ve vyšší soutěži. Obavy trochu rozptýlily dva přípravné přátelské zápasy, ve kterých jsme soupeře doslova rozstříleli. Varováním mohl být větší počet obdržených

branek. To se ukázalo hned v prvním podzimním utkání s tradičním rivalem Jičíněvsi, kdy jsme si celý zápas dělali naději na body, ale nakonec prohráli 1:4. Další kolo jsme s obavami zajižďeli do Valdic, které ještě v minulé sezóně proháněly naše „áčko“. Po výborném výkonu jsme si odvezli všechny body za vítězství 2:1. Další týden jsme v Libuni chtěli potvrdit zlepšenou formu. Sice jsme už vedli dvougólovým rozdílem, ale nakonec stěží uhájili remízu 2:2. Třetí kolo jsme doma přivítali Podhradí, netající se před sezónou postupovými ambicemi. Naše vítězství 2:1 doslova rozpoutalo válku jak na hřišti, tak na klubových internetových stránkách a výraz negramota z Podhradí „kopidlenské kopyto si ve vápně šláplo na balón“ se černě zapsal do historie kopidlenské kopané.

Poté jsme ve středu jeli pro „jisté“ body do Robous, kde nás výkonem nejslabší tým přeboru doslova rozstřílel 3:2 (rozstřílel proto, že jsme za prvních deset minut mohli dostat branku alespoň 5). Hned nato jsme v sobotu cestovali na hřiště, ještě nedávného účastníka krajského přeboru, Milíčevsi. Po nejslabším výkonu sezóny jsme odjížděli s potupnou porážkou 0:4. Hned další týden

se ale mužstvo zvedlo a dokázalo doma porazit loňského účastníka I. B třídy Železnici 2:1, což soupeřovi činovníci velice těžce nesli. Příští týden nás čekaly Hořice „B“. Bohužel v plánovaném termínu bylo utkání pro nepřízeň počasí odvoláno a v pozdější dohrávce jsme celý zápas vedli, ale v nastaveném čase prohráli 1:2. Dle rozlosování přijel další víkend do Kopidlna soupeř Lázně Bělohrad / Pecka „B“, v té době první tým tabulky. Vydržená remíza 1:1 byla zasloužená. Pak nás čekaly venku Žlunice a nedůstojná prohra 2:4. Další týden k nám zavítaly Chomutice a odvezly si porážku 0:1. Následovala bezbranková remíza v Lužanech. V posledním podzimním kole jsme doma porazili Miletín s hromadou zvůcných jmen 2:1. Následovaly dvě předebrávky jarní části. V první jsme udolali Robousy 2:0 a ve druhé prohráli v Jičíněvsi 2:3.

Po prodlouženém podzimu jsme tedy v tabulce šestí s nečekanými 21 body a pasivním brankovým poměrem 22:27. Ukázalo se, že i tento tým bez vyčnívajících fotbalových individualit, když se semkne, dokáže být důstojným soupeřem i pro lídry této soutěže.

J. Vodička, trenér „B“ týmu

Družstvo mladší přípravky TJ Kopidlna

V létě jsme společně s Jardu Janáčkem převzali družstvo nejmenších fotbalistů našeho oddílu kategorii mladší příprava U-9, kde jsou hráči ročníků 2002 a mladší. Do letní přípravy se přihlásilo celkem 17 hráčů. Postupem času tři odstoupili a sezónu jsme začínali se 14 malými fotbalisty. Z minulé sezóny měli zkušenosti pouze Masák, Novák, Kulhánek a Schlesinger, ostatní – Sochor, Svoboda, Krejčík, Bernat, Pekárek, Nemčanský, Machačů, Drnec, Maňka, Travníček – s fotbalem začínali. V průběhu sezóny se ještě připojil Borůvka. Tréninková a zápasová účast byla téměř 100%. V přípravě i během sezóny jsme sehráli několik velmi kvalitních přátelských utkání se Sokolem Libáň, což bylo pro hráče velkým přínosem, hlavně když proti sobě nastupovaly stejné ročníky. Mimochodem jsme prohráli pouze první utkání.

Systém soutěže pro sezónu 2010–2011

byl stanoven formou miniturnajů, kdy se na hřišti jednoho oddílu sešla 4 mužstva a sehrála dvě utkání do tabulky. S počtem 15 hráčů v herním systému 4+1 jsme zvolili taktiku, že na každý zápas bylo nominováno 8–9 hráčů. Kdy ti nejstarší a nejzkušenější odehráli obě utkání.

V tabulce podzimní části jsme po odehraných 15 kolech skončili na velmi pěkném šestém místě s celkovým počtem 23 bodů s nikterak lichotivým skóre 43:84, což je vlna hlavně dvou zápasů s Jičínem a Starou Pakou, kdy tato mužstva jsou o dvě třídy lepší a vyzrálejší. Z 15 zápasů jsme 7x vyhráli, 2x jsme remizovali a prohráli na penalty a 6x jsme prohráli. Přezimovali jsme tak těsně nad středem tabulky a to je výsledek nad očekávání dobrý. Na všech jednotlivcích je vidět velká vůle a snaha a velké zlepšení.

Střelci branek v mistrovských zápasech: Novák 20+1 penalta, Kulhánek 12, Schlesin-

ger a Bernard 5, Masák 5+1 penalta, Pekárek 0+1 penalta, Penality jsou v nerozhodných zápasech.

Po ukončení sezóny jsme uspořádali turnaj pro nejmenší fotbalisty U-6, kteří neodehráli takovou porci mistrovských zápasů jako ti starší. Turnaje se zúčastnila mužstva AFK Pečky, TJ Sokol Jičíněves, Sokol Libáň a domácího Kopidlna. Kopidlna obsadilo po dvou vyrovnaných zápasech s AFK Pečky a Libání, kdy nám chybělo trochu toho štěstíčka, a debaklu od Jičíněvse poslední 4 místo. Na výsledku v tomto případě ani v soutěžních utkáních ani tak nezáleží, u těchto malých fotbalistů je důležitá chuť, odhodlání a zaujetí pro hru takovou, což všichni naplňují.

Zimní přípravu zahajujeme 8. 2. 2011 a 19. 2. 2011 se zúčastníme zimního halového turnaje v Jičíně pro ročníky 2002–2003.

Zdeněk Pekárek ml.